

zafere kadar

GENÇ YOLDAS

Sayı: 01 / Ekim 2022

15 TL

hepsi gitsin,
gençlik yönetsin!

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi
Sayı: 01
Ekim 2022

Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler

İstanbul
Şişli: Ayışığı Ekin Sanat Derneği
Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Kadıköy: Aram Kitabevi / İmge
Kitabevi / Mephisto

İzmir Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Muhittin Adem Cd. No:32 Konak

Adana/ Mücadele Birliği Gazetesi
Temsilciliği
Kuru Köprü Mah. Özler Cd.
No: 41 Özden İş Merkezi K:6 D:71
Seyhan

Kapak Tasarım - Sayfa Düzeni
Canser Dayanır

Sor. Yazı İşl.Müdürü: Ezgi YERGIN

Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni
Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım
Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd.
Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN

Adres: Mecidiyeköy Mah.
Kervangeçmez Sok. Tomurcuk Blk.
No:14/4 Şişli - İSTANBUL
Tel : 0 (212) 533 32 57

Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya
ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.
Şti - Davutpaşa Cad. Güven İşMerkezi
No:83 B Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL
Tel: 0 212 5012120

içindekiler

hepsi gitsin! gençlik yönetsin!.....	4
biz bu düzeni değiştirecek güce sahibiz!.....	6
iktidarın gerçek yüzünü gençliğe sorsunlar!.....	9
bu sistemde bir geleceğimiz yo(Ö)k!	13
öğrenciler için sorun varsa çözüm de vardır!.....	15
içimde ağıtlar tepişiyor.....	18
bir barınma meselesi.....	19
dağınık güçleri bir araya getirmenin önemi.....	22
ekonomik krizin gençlik üzerindeki yansımaları.....	25
sıkıyönetim genelgenizi mücadelemizle yeneceğiz!.....	27
röportaj.....	29
25 kasım	33
röportaj.....	36
genç kadınlar 3. dünya kadın konferansında, tunus'ta!.....	39
kutup yıldızı: büyük ekim sosyalist devrimi.....	42
yaşamını devrime adanmış savaştığı: che guevara.....	50
nasil yapmalı?.....	52
bu öykü senin öykün.....	56
bugün nerede?.....	61
ne oldu?.....	62

iletişim

**Senin de söyleyeceklerin var, biliyoruz.
Üretimlerini bize ulaştır, sesimize daha çok
genç yoldaşımız ortak olsun.**

instagram: @dob.birligi

facebook: @DOBirligi

twitter: @dobirligi

merhaba genç yoldaşım...

“Genç Yoldaş” dergimizi uzun bir aradan sonra çıkaracak olmanın heyecanı içindeyiz. Sömürüye dayalı kapitalist sistemden alacaklı olan genç yoldaşlar olarak, sizlerle buluşmanın tarif edilemez mutluluğunu yaşıyoruz. Bu yolda bizler de geçmiş dönemlerde çıkan gençlik dergimiz olan “Zafere Kadar Genç Yoldaş”ı kendimize referans belledik ve gençliğin kapitalist sistemi sarsacak öfkesiyle büyüyeceğimizi, yaygın bir şekilde okunacağını da düşünüyoruz. Bu yolu adımlarken sizlerle büyümek, gelişmek bizlere inanılmaz bir deneyim ve katkı sunacaktır. Buna eminiz!

Büyük alt-üst oluşların yaşandığı bir döneme tanıklık ediyoruz. Sorunlarımızın kat be kat arttığı bir süreci yaşıyoruz. Sevgili genç yoldaşım, umutsuzluğa kapılma! Geleceğimizi çalan kapitalist sisteme karşı savaş açmış bulunuyoruz! Elbette ki sorunlarımız var ama çözümlerimiz de var! Sorunlarımıza karşı çözüm yollarını yaratacak olanlar ise sensin, benim, biziz!

Geçtiğimiz döneme baktığımızda işçi sınıfının, kadınların özellikle de gençliğin bu kan akan sisteme karşı verdiği mücadeleyle sürece damgasını vurduğunu çok açık bir biçimde görüyoruz.

Peki, ilk sayımızda sana neler anlatacağız? Dinci-faşist iktidarın üniversiteleri zapt-u rapt altına almak istediği için yayınladığı genelgenin ne anlama geldiğini ele aldık. Bu yıl üçüncüsü Tunus'ta gerçekleşen Dünya Kadın Konferansı'na katılan genç kadın yoldaşımız izlenimlerini dergimizde anlatacak. Ekonomik krizin gençlik üzerindeki yansımalarını; yetersiz yurt kapasitelerini, yurtlara, yemekhaneye gelen zamları konuşacağız. Ekim Devrimi'nin yıl dönümü yaklaşırken tarihsel sürecini anlattığımız bir yazımız dergimize konu olacak. Çeşitli gündemlere dair açıklamalarımız, verdiğimiz röportajlar sizlerle olacak. 25 Kasım'ın tarihçesini hep birlikte dergimizin satırlarından okuyacağız. Ve daha birçok konuyla dergimizin ilk sayısında sizlerle bir arada olacağız.

Büyüyen öfkemizi, isyanımızı, değiştirci, dönüştürücü gücümüzü “Genç Yoldaş” dergimiz aracılığıyla tüm gençlik kesimlerine ulaştıralım. Daha çok yan yana gelmek, yaşamı, geleceğimizi birlikte örgütlemek bu yoldaki temel hedefimiz...

Genç yoldaşlar gelin dergimizi hep birlikte büyütelim, gençliğin isyanını tüm dünyayla buluşturalım!

Bir sonraki sayımızda buluşmak üzere!

ZAFERE KADAR DAİMA!

hepsi gitsin! gençlik yönetsin!

Bizler bu ülkenin geleceği denilen gençleriz. Her geçen gün geleceğe dair ümitlerimizi yitirenleriz. Artık çok azımızın ailesi eğitim masraflarımızı karşılayabiliyorken, birçoğumuz eve katkı sunmak ve bir işimiz olsun diye çalıştığımız tekstil atölyelerinde, şantiyelerde ölmeye layık görülenleriz.

Okuyacak kadar “şanslı” olanlarımız ise yüksek kiralardan ne evlerde barınabiliyor ne de yurtlarda kalabiliyor. Cemaat yurtlarından her gün bir sıra arkadaşımızın ölüm haberi bu gerçekliği yüzümüze vuruyor. Gelecekleri, hayatları ve umutları çalınanlarız. Biz belki de bu toplumdan en çok alacaklı olanlarız.

İnsanca bir yaşam için bizler, bu düzenin değişmesini istiyoruz!

Ama nasıl?

Bugüne kadar burjuva partiler, bu en temel sorunlarımızı çözmek vaadiyle bizlere seçim ve sandık yolunu gösterdiler. Sakin kalmamızı, seçimlerle bu düzeni değiştirebileceğimizi söylediler. Ama defalarca yaşadık ve gördük ki, ne sorunlarımız çözüldü

ne de düzen değişti. Aksine her geçen gün ekonomik krizi, geleceksizliği, ötekileştirilmeyi, taciz- tecavüz ve şiddeti daha derinden yaşar olduk.

Bugün seçim dönemi yaklaştıkça sermaye ve düzen partileri bizi Millet ittifakı veya Cumhur ittifakından birini seçmeye zorluyor. Bununla birlikte üçüncü yol iddiasıyla ittifaklar kuran küçük burjuva sol hareketler de kendi cephelerinden düzenin devamını sağlayan, halkın acılarını katmerleştiren, gençliğin sorunlarını yaratan bu düzene meşruluk yaratan seçimlere taraf oluyorlar.

Biz ise en yüksek sesimizle söylüyoruz ki; sermaye partilerinden hiçbirine taraf olmak zorunda değiliz!

Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, sorunlarımızın kalıcı ve kökten bir şekilde çözüleceği halkın iktidarı için “HEPSİ GİTSİN, GENÇLİK YÖNETSİN” şiarını büyütüyoruz!

Sermaye sınıfının değil işçi ve emekçilerle birlikte halk iktidarını kurmak için mücadeleyi yükseltelim!

Emekçi halklarla birlikte kuracağımız halk iktidarı biz gençliğe ne vadediyor?

-Eğitimin parasız ve zorunlu hale getirilmesi,

-Anadilde eğitim hakkı,

-Eğitimin şoven, ırkçı, gerici, dini, faşist vb. burjuva ideolojisinin tüm etkisinden arındırılması,

-Okulların asker, polis ve hükümetin etkisinden arındırılması,

-Üniversitelerin demokratik ve özerk yapıya kavuşturulması.

Bu saydığımız acil önlemler ancak halk iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecek. Halkın iktidarını işçilerle, emekçilerle kurmak için verilecek mücadelede bizlerin yapması gerekenleri;

- "İşçi sınıfının eylem pratiklerini, grevlerini, direnişlerini en güçlü bir biçimde sahiplenmek. Grev, direniş, eylem alanlarında bulunmak, işçi sınıfının mücadelesi ile en etkili dayanışma pratikleri yaratmak.

- Üniversitelerde; devrimci, demokrat yurtsever öğrencilere yönelik faşist saldırılara karşı okullarımızı terk etmemek. Yaşam alanlarımızı tüm öğrenci gençlikle birlikte savunmak. Aynı zamanda üniversitelerimize atanan Kayyum rektörlere, yurt ve yemekhane sorunlarına, niteliksiz eğitime karşı okullarımızda öğrenci gençlik ile birlikte forum, eylem, toplantılar düzenlemek.

-Liselerde; staj sömürsüne, dinci-gerici, paralı eğitim sistemine, öğrenciler üzerinde baskı yaratan okul idarelerine karşı komiteler kurmak. Kantin zamlarına karşı eylemler yapmak.

"Biz ise en yüksek sesimizle söylüyoruz ki; sermaye partilerinden hiçbirine taraf olmak zorunda değiliz! Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için, sorunlarımızın kalıcı ve kökten bir şekilde çözüleceği halkın iktidarı için "HEPSİ GİTSİN, GENÇLİK YÖNETSİN" şiarını büyütüyoruz!"

- Okullarımızda cinsiyetçiliğe, tacize, şiddete, homofobiye karşı kadın ve LGBTİ+ öğrenciler ile birlikte mücadele etmek ve erkek egemen anlayışa karşı okuma atölyeleri kurmak

- Emperyalist yağma savaşlarına karşı ezilen halkların yanında mücadeleyi yükseltmek" olarak sıralayabiliriz.

Tüm liseli, üniversiteli gençliği bu somut pratik hedeflerimizi bulduğumuz tüm alanlara güçlü bir şekilde taşıyıp önümüzdeki dönemde en güçlü şekilde örgütlemek için DÖB saflarına çağırıyoruz.

Gelin kendi geleceğimizi kendimiz bugünden kurmak için harekete geçelim! Gelin yaşamlarımızı cehenneme çeviren, bizlere hayatı dar edenlerin düzenine karşı birlikte dövüşelim! Emekçi halklarla beraber, halk iktidarı için mücadele edelim!

HEPSİ GİTSİN, HALK YÖNETSİN!

HEPSİ GİTSİN, GENÇLİK YÖNETSİN!

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ(DÖB)

biz bu düzeni değiştirecek güce sahibiz!

Malum, seçim telaşı içinde tüm burjuva düzen partileri. Sadece burjuva düzen partileri değil “ bizim sol-sosyalist diye kendini tanıtanlar parti, platformlar da” bir seçim sürecine hazırlanıyor. Çeşitli partilerin seçimler için çeşitli ittifaklar oluşturduğunu görüyoruz. Bu anlamıyla burjuvazi seçim diyerek gündemimizi belirlemeye çalışıyor, buna karşılık bizler ise asıl gündemi ortaya koyacak ve çözümün nasıl mümkün olduğundan bahsedeceğiz.

Şimdi ilk olarak onların dediklerine bir bakalım:

Egemen sınıf, bütün propaganda araçlarını kullanarak gençliği ve toplumun bütün kesimlerini, 2023 yılında gerçekleşecek olan bir seçim gündemiyle oyalamaya çalışıyor. Bahse konu olan seçim, öyle bir seçim olacakmış ki, ülkenin geleceği belirlenecek ve bütün sorunlar bu şekilde “çözülecekmiş!” Duy da inanma!

Düzen partileri ve burjuva siyasetinin kendisi, içinden çıkamayacağı bir sistemsel çöküşün yaşandığının farkında. Bunu yaptıkları pratiklerle ve söylemleriyle açıkça gösteriyorlar.

“Bu sorunlar iktidarın kötü yönetimi veya beceriksizliğinin sonucu değildir. Bunlar, Türkiye-Kürdistan’da tekelci kapitalizmin geldiği nokta, süregelen uzun iç savaş durumu ve sınıflar savaşının keskinleşmesi ile birlikte artan sistemsel çıkışsızlığın doğurduğu sorunlardır.”

Çökmekte olan sistemi ayakta tutabilmek adına emekçi kitlelerin enerjisini ve öfkesini farklı alanlara çekerek yalnızca zaman kazanmaya çalışıyorlar.

Evet söylediklerinin bir kısmını kabul ediyoruz, gerçekten olağanüstü günlerden geçiyoruz; ekonomik kriz, kur krizi, işsizlik, yoksulluk, gençliğe dayatılan geleceksizlik, açlık ve sefalet Türkiye-Kürdistan coğrafyasının her yerinde bu sorunlar -belki de hiç olmadığı kadar- derinleşmiş durumda. Ancak kabul etmediğimiz şey, bu sorunların nedeninin yalnızca dinci-faşist iktidar olduğu mavalıdır. Bu sorunlar iktidarın kötü yönetimi veya beceriksizliğinin sonucu değildir. Bunlar, Türkiye-Kürdistan’da tekelci kapitalizmin geldiği nokta, süregelen uzun iç savaş durumu ve sınıflar savaşının keskinleşmesi ile birlikte artan sistemsel çıkışsızlığın doğurduğu sorunlardır. Bu sorunlar sadece Türkiye ve Kürdistan coğrafyalarında değil aynı zaman tüm dünyada yaşanan bir olgu haline gelmiş durumda. Yani özetle şunu diyebiliriz ki kapitalist sistem sadece yaşadığımız coğrafyalarda değil

dünya genelinde sıçramalı bir çöküş sürecini yaşıyor.

Yaşam içerisinde toplumsal kesimler bu çöküş sürecinde farklı farklı biçimlerde etkileniyor. Biz burada biraz da gençlik kesimlerin içinde bulunduğu durumu inceleyerek devam etmek istiyoruz.

Şöyle ki gençlik olarak bizler okullarımızda, çalıştığımız iş yerlerinde, bulunduğumuz bütün alanlarda sorunlarımızı ve toplumun yaşadığı bütün sorunların kendisini ve bu sorunun kaynağının ne olduğunu görebiliyoruz. Bizleri geleceksizliğe iten, okullarımızı bırakmamıza neden olan, işsizlik buhranında psikolojimizi bozmamızı sağlayan, tüm bu sorunlardan kaynaklı intihar etmemize sebep olan yalnızca mevcut AKP-MHP iktidarı mıdır? Elbette ki değildir. Bu cevabı biz vermiyoruz; sokak röportajlarında konuşan genç arkadaşlarımız veriyor, kafelerde-kahvelerde iş arayan genç arkadaşlarımız veriyor, otobüste yanımızda kulaklığını takmış, arkadaşıyla her geçen gün artan sorunlarını konuşan genç arkadaşımız veriyor.

Bu cevapları almak için çevremize bakmamız yeterlidir. Her yerde görebiliriz ki, burjuvazinin bütün imkanlarına rağmen gençlik ve emekçi halklar kandırılmıyor. Seçimle bir şeyin değişmediğini, birinin gidip diğerinin gelmesinin sadece a partisinden b partisine geçiş demek olduğu bilenen bir gerçek. Biz gençliği kandırmaya çalışıyorlar. Sürekli duyuyoruz, “Bu yıl 5 milyona yakın genç ilk defa oy kullanacak” deniyor. Peki gerçekten kullanacak mıyız? Peki gerçekten sorunlarımızın çözüleceğine inanarak kullanacak mıyız? Eminiz ki

“Tüm düzen partilerinin bu sistemi ve bizleri genç yaşımızda bu sorunlarla boğuşturana bu devletin devamlılığını sağlamak için var olduğunu biliyorlar. Sanıyor muyuz ki öyle Meral Akşener’in kot pantolon kot ceket giyip ben gençlerin yanındayım, sorunlarınızı biz iktidara gelince çözeceğiz demesiyle çözüleceğini? “

bu sorduğumuz soruya pek çok genç arkadaşımız “hayır” cevabını verecektir. Çünkü herkes seçimlerin yapıldığı gün sonrasında hayatımızda herhangi bir değişiklik olmayacağını biliyor. Tüm düzen partilerinin bu sistemi ve bizleri genç yaşımızda bu sorunlarla boğuşturana bu devletin devamlılığını sağlamak için var olduğunu biliyorlar. Sanıyor muyuz ki öyle Meral Akşener’in kot pantolon kot ceket giyip ben gençlerin yanındayım, sorunlarınızı biz iktidara gelince çözeceğiz demesiyle çözüleceğini?

Biz gençlik olarak biliyoruz ki yaşadığımız tüm sorunlar kapitalist sistemin sistemsiz krizleri ile ilgilidir. Ve bu sömürüye dayalı olan kapitalist sistemi yıkmadan bu sorunların çözülmeyeceğini de çok iyi biliyoruz. Sorunlarımızı görüyor ve gerçekten sorunlarımızın kalıcı bir çözümünün seçimler yoluyla hiçbir şekilde gelmediğini-gelmeyeceğini söylüyoruz.

O yüzden köklü değişikliklerin yalnızca ve yalnızca bu sistemin yıkılıp, insanca yaşayabileceğimiz bir sistem olan sosyalizmi inşa etmekle mümkün olduğunu söylüyoruz..

Mevcut düzenin verebileceğinin ve sadece düzene hapsolmuş kafaların, burjuva siyasetçilerin hayal

edebileceğinin çok ötesinde bir gelecek istiyoruz. Ve bizden bugüne kadar çalınan geleceğimizi burjuvaziye teslim etmeyeceğiz, mücadele ederek geleceğimizi kendi ellerimizle yaratacağız! Biz bunu başaracağız, çünkü o irade ve değiştirici, dönüştürücü güce gençlik olarak sahibiz! Yeter ki bu anlamda mücadele etmeye girişelim!

Sosyalizme varılacak yolda, işçi sınıfı ve emekçilerin, gençliğin yöneteceği bir ülke için mücadele etmenin zorunluluğunu tekrarlıyoruz.

HEPSİ GİTSİN GENÇLİK YÖNETSİN!

AYDIN’DAN BİR DÖB’LÜ

TANYA

İktidarın gerçek yüzünü gençliğe sorsunlar!

Hepimizin bildiği gibi pandemiden bu yana işçi grevleri, eylemleri gittikçe yayılıyor. Açıkçası işçilerin, emekçilerin sınıf mücadelesi sıçramalı bir şekilde büyümeye başlamıştı ve hala devam ediyor. Bırakın Türkiye'yi, dünyanın birçok yerinde işçi sınıfının hareketi yükselişe geçmiş durumda. Gün geçtikçe daha fazla sömürü, milyonların açlığı, gençliğin geleceksizlik sorunu çığ gibi büyüyor. Bizim amacımız ise derinleşen bu sorunların çözümünü, insani bir yaşamı ve ona varılacak mücadeleyi ortaya koymaktır. Fakat bunun için

var olan güncel durumların somut tahlillerini yapmak gerekiyor.

2022 yılında yapılan araştırmalara göre, insanların %50'sinin mutsuz olduğu söyleniyor. Peki bu insanlığın yarısı(tabii ki çok daha fazlası) neden mutsuz?

Birçok etken var. Açlık, geleceksizlik, işsizlik, yoksulluk, geçinememe gibi sorunlara çözüm arayışları neticesinde kendimizi ya sokakta, ya bir kapitalistin şirketinin önünde ya da bir emekçi mahallede buluyoruz.

Sokakta yürürken dahi bu düzene isyan eder duruma geldik. Yüzümüzü nereye dönsek ya işçi eylemlerini ya sokaklarda geçinemiyoruz, barınamıyoruz diyen açlar ordusunu ya tacize, tecavüze karşı meydanları zapt eden kadın eylemlerini ya da parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebiyle mücadeleyi büyüten biz öğrenci gençliği ve aynı zamanda genç yaşamımızda inşaatlarda, atölyelerde, hizmet sektörlerinde ağır sömürü koşulları altında çalışan genç işçilerin büyüyen eylemini söylemeden geçemeyeceğiz. Yani aslında bir bütün toplumsal kesimlerin kendi hayatları, hakları ve özgürlükleri için harekete geçtiğini ve bu hareketin gün be gün büyüdüğünü söylemek mümkün.

Peki, bu sorunlar sarmalında isyan eden genç kitlelerinin yakıcı sorunları nelerdir?

İş beğenmiyoruz, evet istediğimiz okullarda okuyamıyoruz, okul da beğenmiyoruz. Yediğimiz bir tost ya da çorbayı veya ekmeği de beğenmiyoruz. Biz bu açlar ordusu içinde memnuniyetsiz, şükür etmeyen, itaat etmeyenleriz! Dinci-faşist iktidarın her gün yeni bir sürprizle hayata olan heyecanımızı, isteğimizi söndürme çabaları artık bizde işe yaramıyor. Beğenmiyoruz, çünkü yıllardır iliğimizi sömüren kapitalist sistemin içinde boğulmak istemiyoruz. Vadettiğiniz karanlık hayatı biz yaşamayı kabul etmiyoruz!

Bizler işçi, emekçi sınıfının çocukları olarak açlıkla ve geleceksizlikle boğuşan gençler olarak bugün, bu sorunların temelinde yatan her yanıyla çürümüş, köhnemiş kapitalist sistem olduğunu biliyoruz

“Yani diyoruz ki, artık bir test kitabını, bir ayakkabıyı alamıyorsak ya da bir çay bile içemiyorsak dışarıda, neden içemediğimizin farkındayız. İktidar güzellmeleri veya gençlik üzerinden yapılan algı çabalarınız nafile!”

ve yaşamımıza sirayet eden bu sorunların etkilerini giderek daha net hisseder durumdayız. Yani diyoruz ki artık bir test kitabını, bir ayakkabıyı alamıyorsak ya da bir çay bile içemiyorsak dışarıda, neden içemediğimizin farkındayız. İktidar güzellmeleri veya gençlik üzerinden yapılan algı çabalarınız nafile!

Yoksulların kanı ve açlığıyla beslenen iktidarın gerçek yüzünü görmek isteyenler; elleri nasır tutmuş, daha gençliğinin baharında “kendimi 3 çocuklu ev geçindirmeye çalışan bir ebeveyn gibi hissediyorum” diyen gence sorsunlar! Geçinemediği için okulu bırakıp inşaatta çalışmaya başlayan ve daha sonra kendini asarak intihar eden Musa Yıldız’a sorsunlar! Emekçi bir mahallede yaşayan, kentsel dönüşüm bahanesiyle evinden zorla çıkartılmak istendiği için mücadele eden ve polis işkencesine maruz kalan mahalle gencine sorsunlar!

Tekelci-kapitalizmin gerçek yüzü; tüm toplumsal kesimlerde yaşanan sorunların çözümsüzlüğünde saklıdır. Burjuva medyanın en büyük korkusu her ne kadar kanallarında yer vermeseler de halkın gerçekleri bilmesi

ve ona ulaşmasıdır. Son demlerini yaşayan kapitalizmin saldırdığı, çökertmeye çalıştığı her alanda büyük bir patlama ve öfke meydana geliyor. Fakat bu patlamanın burjuva medyaya ufacak bir yansımalarının var olan öfkeyi sokağa akıtacağından muazzam derecede korkuyorlar. Bu korku aslında yerinde bir korkudur. Çünkü toplumun ve özelde gençliğin içinde çok derin bir öfke mayalanıyor.

Hal böyle olunca burjuvazinin toplumsal kesimlere dizginsiz saldırılarından başka toplumu zapt-u rapt altına alacağı bir yöntemin kalmadığını görüyoruz.

Yani bize neler oluyor biliyor musunuz? Okuduğumuz okullarda, bir gece keyfi bir şekilde çıkarılmış faşist genelge ile disiplin soruşturmaları açılıyor. Neden, çünkü sıra arkadaşlarımızın çeşitli baskılardan ve geleceksizlik kaygılarından dolayı intihar etmesini kabul etmediğimiz için ve aynı zamanda sıra arkadaşlarımızın hesabını sormak için eylem yapmamız gerekçe gösterildiği için! Sıra arkadaşlarımız tarikat yurtlarına mecbur bırakılıyor, o yurtlarda tacizler yaşanıyor, intiharlar gerçekleşiyor. Neden, çünkü dinci-faşist eğitim sistemi niteliksiz, bilinçsiz, okumayan, gerici bir gençlik profili yaratmak istiyor. Ve okullarımızda daha neler oluyor...

Çalıştığımız fabrikalarda, şantiyelerde, hizmet sektöründe ya şef tarafından ya müdürler ya da patron tarafından mobbinge, baskıya uğruyoruz. Neden, çünkü sermaye sınıfı her zaman daha fazla kazansın diye. Bize reva görülen ise patronun kazandığının 1/10'u

“Bu noktada bizi çözüme götürecektir şeyin kendisi, bilincimiz, kollarımız, mücadele azmimiz, örgütlü mücadelemiz, komite ve konseylerimiz, dayanışmalarımız, meclislerimizdir. Faşizm nasıl ortak hareket ediyorsa biz emekçi gençlerin, öğrenci gençlerin ve diğer ezilen bütün kesimlerin ortak bir zeminde buluşması ve eyleme geçmesi ertelenemez bir sorumluluktur.”

bile değil. Şantiyelerde sırf patron masraftan kaçacak diye, alınmayan iş güvenlik önlemlerinden kaynaklı birçok genç arkadaşımızı yaşamını yitiriyor. Fabrikada çalışan bir genç kolunu makineye kaptırıyor. Ve o genç işçi %80 kusurlu sayılıyor. Ve iş yerlerimizde daha neler oluyor...

Örneklerden de çok açık anlaşılıyor ki dinci-faşist iktidar dizginsiz terör ile biz gençliği sindirmeye çalışıyor. Fakat ne okullardaki açılan soruşturmalar ne yurttan atmalar ne de iş yerlerimizde maruz kaldığımız baskı ve mobingler biz gençliği mücadeleden geri düşürecekler!

Bizi bu öfkeye iten şeyin gençlik olarak nedenlerini çok iyi biliyoruz evet ama bilmeyetmez. Peki ya bu sorunlar karşısında kapitalist sisteme karşı harekete geçerek bu düzeni alt üst eden kimler olacak diye soracak olursanız; bu sorunun cevabı tabii ki bizlerin örgütlü mücadelesi olacaktır.

Açlık, zulüm, geleceksizlik varsa ve kitleler öfke ile her geçen gün kaynama noktasına gelmişse artık nesnel koşulların her geçen gün olgunlaştığını söyleyebiliriz. Ama nesnel koşulları ortaya koymak tek başına yeterli değildir. Bu olgunlaşan koşulları

kendi lehimize çevirmek için nasıl bir politik-ideolojik hatla ilerleyeceğimiz ve bu hatta uygun pratik mücadelede gelişen süreçler karşısında nasıl tavır alacağımız konusu çok önemlidir. Aynı zamanda mücadele hattını hangi araç- yöntemler ile gerçekleştirmemiz gerekir konusunu esaslı bir biçimde düşünüp, çıkaracağımız sonuçlarla birlikte harekete geçmek çözümün kilit noktasını bize açıklamış olacaktır.

Bu noktada bizi çözüme götürecektir şeyin kendisi, bilincimiz, kollarımız, mücadele azmimiz, örgütlü mücadelemiz, komite ve konseylerimiz, dayanışmalarımız, meclislerimizdir. . Faşizm nasıl ortak hareket ediyorsa biz emekçi gençlerin, öğrenci gençlerin ve diğer ezilen bütün kesimlerin ortak bir zeminde buluşması ve eyleme geçmesi ertelenemez bir sorumluluktur. Çünkü kitleler olarak sancısını çektiğimiz bu süreç yeni bir sisteme geçiş sürecinin sancısıdır. Ve bizim sırtlanlar sürüsünün krallığını yıkmak için mücadele etmekten başka bir çaremiz kalmadı. Ya onların kalelerini yıkacağız ya da bir avuç sırtlan sürüsüne yem olacağız!

bu sistemde bir geleceğimiz yo(Ö)k!

Faşizm, devrim mücadelesinin yükseldiği zamanlarda, devrimcilere saldırmak amacıyla darbeler yaparak devrim hareketini ezmeye çalışır. 12 Eylül faşist darbesi de bunlardan biriydi. 12 Eylül sonrası işkence tezgahları kurulmuş, faili meçhuller çok büyük oranlarda artmış, asker ve polisin yetkileri arttırılıp ateş etme özgürlüğüne kadar ilerlemişti. Aslında bir bütün olarak 12 Eylül ile birlikte faşizmin kurumsallaştığını söylememiz mümkün.

12 Eylül faşist darbe bütün toplumsal kesimlerin üzerinde yoğun bir saldırı uygulamaktan teri durmamıştır. Devrimcileri katletmiş, zindana atmıştır. İşçi sınıfının mücadelesini bastırmak adına tüm sendikaları, örgütlenme araçlarını yasaklamıştır. Özellikle mücadele eden kadınlara yönelik işkencesi, cinsel saldırıları da artmıştı. Tüm bu süreçte mücadele eden gençliğe yönelik

sindirme politikalarını da devreye sokmuştur. Ne oldu diye soracak olursanız 6 Kasım'a giderken şunları söyleyebiliriz: Üniversiteleri sermaye sınıfına entegre etmek amacıyla, 6 Kasım 1981 yılında Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK) kurmuş oldular. Genel olarak üniversitelerin düzenlenmesi ve işletilmesinden sorumlu olan(!) YÖK, eğitimi bilimsel olmaktan uzaklaştırmış, ranta çevirmiş, ayrıca okulları polislere ve özel güvenlik birimlerine teslim ederek devrimci öğrencilerin çalışma yapmasını engellemek istemiştir. Okullarımız, üniversitelerimiz adeta devletin, polisin kışlası haline gelmişti. Dili geçmiş zaman kipi kullanıyoruz ama şüphesiz ki bu durum hala devam etmektedir. Yani üniversiteler, akademik özgürlüğün ve bilimin olması gereken yerler olmasına karşın, YÖK eliyle faşizmin kışlalarına çevrilmeye çalışılıyor. Faşistlere serbest olan üniversiteler, sesini çıkarmaya

çalışan devrimci-demokrat öğrencilere ise baskı yuvasına dönüştürülmüş ve darbeden sonra öğrencilere düşen baskı da kendini YÖK adı altında resmileştirmiştir.

Öğrencilerin geleceklerine göz diken dinci-faşist iktidar, müfredattan başta evrim teorisini çıkarıp bilimsel olmayan konuları ekleyerek, eğitimi her geçen gün bilimsel olmaktan daha da uzaklaştırmış, gericileştirmiştir. Öğrenci gençliği hiçbir dayanağı olmayan uygulamalarıyla kendisine düşman eden YÖK, her sene kuruluş yıldönümünde öğrencilerin protesto eylemleri ile karşılaşılıyor.

Öğrenci gençliğin geçmişte olduğu gibi bu süreçte de en yakıcı şekilde hissettiği sorunlardan biri de hiçbirimize sormadan, seçim dahi yapmadan iktidarın maşası olarak atanan kayyım rektörlerdir. Bu sistemin atamaya alıştığı kayyımların, belediyelerden bir sonraki istasyonu üniversiteler olmuştur. Buna en etkili mücadeleyi de Boğaziçi üniversitesi öğrencileri ve akademisyenleri vermiştir. O eylemlerden sonra ise tüm üniversitelerde bu tür eylemler olmuştur. Çünkü sorunlar ortadan kalkmadığı sürece mücadele etmek bulaşıcıdır ve hiçbir antikor onu yok edemez. Kayyum rektör atama süreci de bizzat YÖK tarafından gerçekleştiriliyor.

Faşizmin tüm baskı politikaları, öğrencilerin sorunlarını daha da artırarak öğrenci gençliğin devrim mücadelesine giderek daha fazla yaklaşmasını ve ilerletmesini sağlıyor. Çünkü mikrofon uzatılan her öğrencinin dile getirdiği gibi "Bizim bu sistem içerisinde bir geleceğimiz yok". Ve eğer özgür üniversiteler, bilimsel ve

anadilde eğitim istiyorsak bunun yolu okullardan sokaklara, yani devrime akar. Çünkü bu sistemin çürümüş, kan akan zehri, içinde barındırdığı her türlü şeyi çürütmüştür. Başta eğitim olmak üzere, sağlık, sosyal ilişkiler, duygular artık normal olmaktan çıkmıştır. Bundan kaynaklıdır ki, son yıllarda genç yaşta intihar vakaları da artmıştır. Yaşamdan koparılmış her genç için bu sistemden hesap soracağız!

Her yıl olduğu gibi bu yılda öğrenci arkadaşlarımızı, sıra arkadaşlarımızı üniversitelerimizi kışlalara çevirmek isteyen, sermayeye peşkeş çeken, gerici, nitelsiz bir eğitim dışında bir şey vaddetmeyen YÖK'e karşı mücadeleyi büyütme davet ediyoruz! Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, kapitalist sistemin bir kurumu olan YÖK'e karşı anti-kapitalist bir hat ortaya koymadan asıl niteliğini gözden kaçırmış olacağız. YÖK'ü ortadan kaldırmak, anadilde, ücretsiz, nitelikli bir eğitim öğretimi hayatı istiyorsak sosyalizm için mücadele etmemiz önemli bir noktadır.

En ufak bir talebimizin büyük bir mücadeleye döndüğü bugünlerde, birlikte mücadele etmediğimiz sürece bu baskıları tam anlamıyla engelleyemeyiz. Öğrencilerin birlikte hareket etmesi de tek başına yeterli değildir. Mücadelenin sokağa akmadığı herhangi bir protesto eylemi veya mücadele kesin zafere ulaşamaz. Çünkü sorunu var eden bataklık hâlâ kurumamış ve kokusunu salmaya devam ediyor olacaktır. Rahatsız eden tek bir sineği öldürmek ise diğer sineklerin varlığını engelleyemez. Bizim yapmamız gereken bataklık baştan kurutmamızdır!

Adana'dan Bir DÖB'lü

EKİM KOR

öğrenciler için sorun varsa çözüm de vardır!

Gününü gün ederek geçiren ve varlığını emekçilerin sırtı üzerinden devam ettiren, burjuvazinin sömürü düzeni kapitalizm, emekçilerin olduğu kadar öğrenci gençlerin de kanıyla, ruhuyla beslenmektedir.

Geleceksizlik, umutsuzluk, açlık, yoksulluk, yoksunluk, intiharlar, iş yerlerinde ölümler... Bunlar günümüzde öğrenci gençliğin gündeminden düşmeyen ve tüm öğrenci gençliğe musallat olan sorunlardır.

Öğrenci gençlik, kapitalist sistemin ve krizinin yarattığı hayat pahalılığının şiddetini büyük oranda hissetmektedir. Yoksulluğun sıkıntısıyla yaşamaktadır. Geleceksizlik düşüncesi o ya da bu biçimiyle gençliği etkisi altına almıştır. Geleceğe dönük tüm hayalleri yok olmuştur. Hatta

hayal dahi kuramayacak durumda bir gençlik yaratılmıştır.

Krizin tüm bu şiddeti o kadar dayanılmaz bir hale gelmiştir ki, öğrenci gençlikte son zamanlarda artan intihar olayları bunun en somut örneğidir. Kapitalizmin krizi, öğrenci gençliği yaşamdan hiçbir beklentisi kalmayacak şekilde umutsuzlaştırmaya çalışmaktadır.

Ölümler, sadece intiharlardan ibaret değildir. Üniversite hayatını devam ettirebilmek için, en ağır işlerde çalışan öğrenci gençler ise iş cinayetlerinde ölüme mahkum edilmektedir. Kapitalizm, öğrenci gençlerin umudunu çaldığı kadar, hayatlarını da çalmaktadır. Böylesi koşullarda hayatta kalma mücadelesi vermektedir öğrenci gençlik.

Bu düzen, öğrenci gençliği maddi olduğu kadar, manevi açıdan da yoksunlaştırmaya çalışmaktadır. Öğrenci gençliğin hayata dair tüm ufku daraltılmaya ve mantıklı düşünme, sorgulama, merak etme ve araştırma yapma yeteneği yok edilmeye çalışılmaktadır.

Biz öğrenci gençliğin sosyal hayatı tümünden daraltılmış, öğrenci gençlik dört duvar içinde hapsolmuştur adeta.

Arkadaşlarıyla bir aktivite bile yapamaz olmuştur.

Öğrenci gençlik içinde ulusal ya da cinsel kimliği yüzünden de bu düzenin saldırısına uğrayan kesimler de vardır. Devletin yoğun baskısını ve saldırısını Kürt halkının gençliği daha yakıcı bir şekilde bu durumu hissetmektedir. Yıllardan beri Kürt gençliği ırkçı-milliyetçi düzenin saldırısı altındadır. Tıpkı bu topraklardaki Sünni-Türk olmayan diğer halkların gençleri gibi. Savaş ve yıkım nedeniyle doğduğu topraklardan göç etmek zorunda kalan mülteci gençler birer "yabancı", "istilacı" olarak görülüp ötekileştirilmekte ve onlara karşı sözlü ve fiziksel saldırılar artmaktadır. Genç kadınların uğradığı cinsel saldırılar ve ayrımcılıklar gündemden asla düşmemektedir...

Bu düzenin gençliğe karşı başlattığı savaş sadece bunlarla da sınırlı değil. Öğrenci gençler ne zaman bu

düzene isyan etse karşılarında tekelci sermayenin faşist devletini bulurlar. Tekelci sermayenin faşist devleti, öğrenci gençlerin örgütlü bir şekilde sesini çıkarmasına izin vermemekte ve öğrenci gençliği baskı ve korkuyla sindirmeye çalışmaktadır.

Öğrenci gençlik okudukları okullardan mezun olup herhangi bir iş bulsa

dahi hayatlarında ciddi anlamda bir düzelme olmamaktadır, "şanslı olanlarımız"

"Ancak ne zaman bireycilik zindanından

çıkarsak, anlamsızlık-belirsizlik duvarlarını yıkar ve proletaryanın devrimci

ideolojisi altında mücadeleye atılırsak, ancak o zaman akışını

hızlandırabilir ve kaçınılmaz

son olan bu düzenin

yıkılışını gerçekleştirip

yenidünyayı

kurabiliriz."

sadece sermayenin "beyaz yakalı" bir işçisi olmaktadır. Yurtdışına çıkmak da kimsenin hayatında bir düzelme yaratmamaktadır. Çünkü kapitalizmin yarattığı toplumsal, ekonomik ve siyasi krizin şiddeti hemen hemen tüm dünyada hissedilmektedir. Kriz, burjuva ve küçük-burjuva liberallerinin çok övdüğü, emperyalist Avrupa devletlerinin de çöküş sürecinde olduğunu tüm çıplaklığıyla göstermektedir. "Demokrasinin beşiği" denilen Avrupa'da militarizasyon yükselmekte ve polisin her alana müdahalesi artmaktadır. Öğrenci gençlik için yurtdışında yaşamak ne bir refah ne de özgürlük ortamıdır.

Kısacası bu düzenin öğrenci gençliğe reva gördüğü şeyler yukarıda yazdıklarımızdır. Bu düzen öğrenci gençliğe karşı açmış olduğu savaş gün geçtikçe iyice derinleştirmektedir.

Ama çözüm yok değil. Bir şey

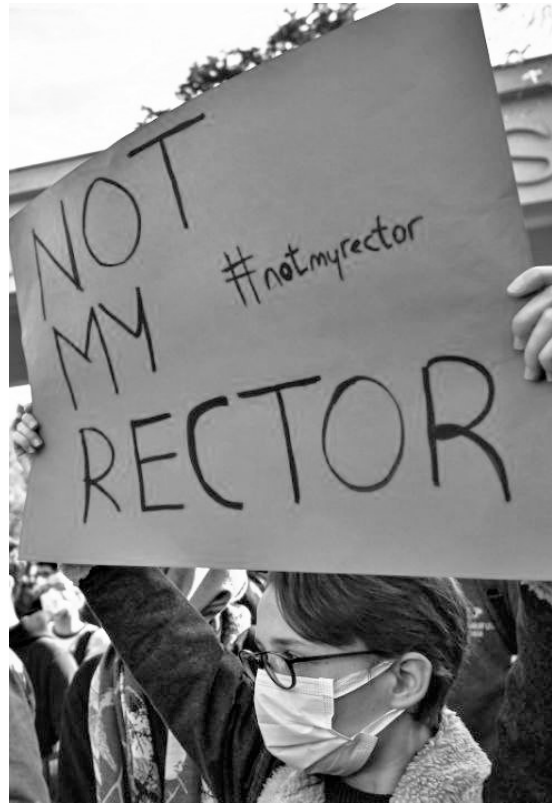

sorunsa, çözümünüyle beraber vardır. Çözumsuz bir sorun olamaz. Tıpkı sorunsuz bir çözümün olmadığı gibi. Bu nedenle kendi kabuğumuzda yaşamak, sorunlarına kayıtsız kalmak çıkar yol değildir biz öğrenci gençlik için. Öğrenci gençlik, bu düzenin tüm yıpratma, yoksunlaştırma ve hiçleştirme saldırılarına karşı devrimci mücadeleye atılmalıdırlar. Bu düzenin kendilerine reva gördüklerine karşı, insanlık dışı olan sömürü düzenine başkaldırarak kendilerini devrimci mücadelenin ön safında olması gerektiğini bilince çıkarmalıdır ve bu yönde mücadele etmelidirler.

Tabi ki tüm bunları yazarken öğrenci gençliğin kurtuluşunun hangi mücadele ekseninde olması gerektiğini de dile getirmek istiyoruz. Öğrenci gençlik olarak toplumsal kesimlerle birlikte mücadele etmek şarttır. Öğrenci gençlik; geleceği, yeni dünyayı yaratacak olan işçi sınıfının öncülüğünde tüm ezilenlerle birlikte mücadele etmelidir. Çünkü öğrenci gençlik, toplumsal sorunlardan bağımsız, toplumsal sorunların bir etkide bulunmadığı, sadece kendine özgü sorunlarının olduğu bir adacık değildir. Eğer öyle olsaydı tüm bu toplumsal, ekonomik ve politik krizin şiddeti öğrenci gençleri etkileyemezdi zaten... Bu nedenle öğrenci gençler, kampüslerden sokaklara doğru devrimci mücadelesini genişletmeyi unutmamalıdır.

Sınıf hareketi iyice geliyor. İşçiler her yerde örgütleniyor. Sermayenin vahşi sömürüsüne, işten atmalarına ve sindirme saldırılarına karşı mücadeleler asla eksilmiyor. Burjuvazinin her saldırısına karşı işçiler başları dik mücadele ediyor.

Devrimci öğrenciler olarak bizler, burjuvaziye karşı vermiş olduğumuz savaşta işçilerin yanında yer almalıyız ve etkin bir biçimde işçi eylemlerini zafer taşımak için mücadele etmeliyiz.. İşçi sınıfının mücadelesinde safımızı almalıyız çünkü işçi sınıfı, geleceği ve yeni dünyayı yaratacak olan, mücadeleyi sonuna dek götürecek tek sınıftır. Tüm kötülüklerin kaynağı olan sermaye düzenini ortadan kaldıracak olan tek sınıftır. Tarihin akışına yön

verecek olan tek sınıftır.

İşçi sınıfının öncülüğünde diğer tüm ezilen kesimlerle beraber bu kokuşmuş düzene karşı savaşımızda, biz devrimci öğrencilerin rehberi Marksizm-Leninizm olmalıdır. Sovyetler Birliği'ndeki bilim emekçileri bundan 60 yıl kadar önce aynen şöyle diyorlardı:

“Bu dünya görüşüyle silahlanan insan moral bakımından güçlenir, politik ilkeleri açısından katı ve değişmez duruma gelir; bütün denemelere dayanacak sarsılmaz bir inanca sahip olur.” (Marksizm-Leninizmin İlkeleri I, syf.16)

Tüm bu durumları söylerken bu meseleyi söylemeden geçmek mümkün değildi. Devletin yoğun saldırılarına, sindirme ve korkutma politikalarına karşı devrimci öğrenciler olarak bilimsel sosyalizmi öğrenmek için büyük bir gayret göstermeliyiz. Nedenini soracak olursanız, devletin hangi saldırısı olursa olsun biz devrim mücadelenin bilimini öğrendiğimiz takdirde neden korkmamamız gerektiğini, bu saldırıları nasıl göğüsleyebileceğimizi öğrenmiş olacağız. Tüm maddi sıkıntılara ve manevi çöküş sürecine rağmen kendimizi böyle dinç tutabilir ve tüm güçleriyle tarihin akışına bu donanımla yön verebiliriz. Tarih akmaktadır. Durgunluk yoktur. Belki yavaşlık olabilir. Ancak ne zaman bireycilik zindanından çıkar, anlamsızlık-belirsizlik duvarlarını yıkar ve proletaryanın devrimci ideolojisi altında mücadeleye atılırsak, ancak o zaman akışını hızlandırabilir ve kaçınılmaz son olan bu düzenin yıkılışını gerçekleştirip yeni dünyayı kurabiliriz.

Artık, tıpkı bundan yıllar önce yolu açan Denizler gibi; gelecek için, yaşam için, özgürlük için işçi sınıfının öncülüğünde tüm ezilen kesimlerle beraber devrime koşmanın zamanı!

İçimde ağıtlar tepişiyor

İçimde ağıtlar tepişiyor.

Bir ananın hıçkırıklarıyla boğuşuyor,
Bir babanın sessizliği ile susuyordu.

İçimde ağıtlar tepişiyor...

Ölümün ölümsüzleştiği zamanlarda

İçimden ağıtlar yükseliyordu

Kanla çizilen sınırların

Kuşların bile uçmadığı diyarlarda.

Kaburgam...

Kaburgam sızlıyordu, eziliyordu.

Etimden sıyırdım da kemiklerimi

Bıraktım o toprağa...

Bir çamur bulandı tarifi bile olmayan

Damları renk renk diyarlara.

Sonra yükseliyordu içimdeki ağıtlar.

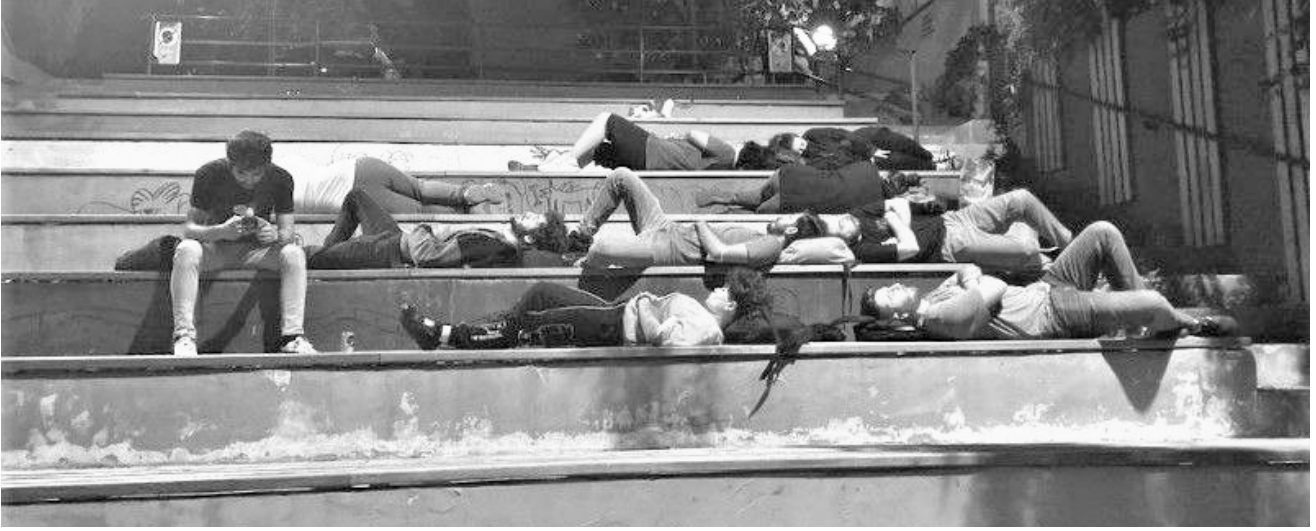
Gitmiyordu,

Bitmiyordu...

Ağıtlarında, çamurunda

İzi silinmiyordu.

TANYA

bir barınma meselesi

Yine okulların açılmak üzere olduğu bir dönemde, bizler öğrenci gençlik olarak yıllardır olduğu gibi bu sene de barınma meselesi ile döneme başlamış bulunuyoruz. Barınma sorununun nasıl çözüleceğine değinmeden önce gelin, nelerle karşı karşıya bırakıldığımıza bakalım.

Evler ve özel yurtlar fahiş fiyatlarda bizlere kiralanmaya çalışılırken, tıklım tıklım olan KYK yurtları ise hem pahalı hem de ihtiyacı karşılamaktan uzak bir şekilde kapasite olarak yetersiz sayıdadır. Ha bir de tarikat yurtları var! Hani bu yıl ENES KARA'nın intihar ettiği, taciz, tecavüz, kötü muamele gibi olayların eksik olmadığı sözde yurtlar. İşte, biz öğrenci gençliğin barınma sorunu ile ilgili karşı karşıya kaldığı durum bu şekilde gözler önündedir. Adeta öğrenci gençlik yaşamın dışına itilerek, eğitim hakkı kapitalist sistem tarafından gasp ediliyor.

Görüldüğü gibi üç çeşit yurt "imkanımız" var, şimdi bu yurtları tek tek inceleyelim: İlk olarak özel yurtlardan bahsedelim. Bu yurtlar tamamıyla, vahşi kapitalist sistemin insani değerleri göz ardı eden aynı zamanda tek amacının kar olduğu yurtlardır. Kapitalizmde güya devletin temel hak olarak bize sunduğu bu yurtlar, aslında kâr amacı güden yurt sahibi patronların eline terk edildiği, hiçbir denetlemenin yapılmadığı, patronların insafına bırakılmış olan alanlardır. İnsani yaşama olanaklarına dahi zar zor ulaştığımız ve aynı zamanda çok yüksek ücretler ödediğimiz bu yurtların çoğunda eğitim hayatımızı

"Yurt ücretlerine %70 ile %100 arasında değişen zamlar yapıldı, yani aylık 400 lira olan bir yurt ücreti 800 lira civarına çıkarıldı."

sürdürebilmemiz için yeterli imkanlar da bulunmamaktadır.

İkinci olarak gelelim benim de içerisinde barındığım KYK yurtlarına. KYK yurtları, emekçi halklardan kesilen vergilerle toplanan paralar ile yapılmaktadır ve bu sebeple diğer barınma imkanlarına göre en uygun olanıdır. Bu yüzden de emekçi ailelerin çocuklarının en çok tercih ettiği ve barınmaya çalıştığı, başvurduğu yurtlardır. İmkansızlıklar içinde eğitim hayatını sürdürmeye çalışan emekçi ailelerin çocukları, bu yıl KYK yurtlarında yapılan son değişikliklerle beraber artık bu yurtlarda da barınamayacak hale gelmiştir.

Bu değişiklikler nelerdir bir bakalım; yurt ücretlerine %70 ile %100 arasında değişen zamlar yapıldı, yani aylık 400 lira olan bir yurt ücreti 800 lira civarına çıkarıldı. Zaten çoğunluğunu yoksul ailelerin çocuklarının oluşturduğu bu yurtlarda üniversiteliler, kıt kanaat geçiniyorlardı fakat artık o da imkansız hale getirildi. Yine KYK'nın verdiği burs ücretleri ise, (ki büyük çoğunluğa burs yerine geri ödemeli krediler veriliyor) 850 lira olarak devam ediyor. Bu durumda

850 lira burs-kredi almakta olan bir öğrenci, 800 lirasını yurda verdiğinde, elinde kalan 50 lirası ile hem yol masraflarını hem yemek ihtiyacını hem de geriye kalan bütün masraflarını ve eğitim ihtiyaçlarını karşılaması isteniyor. Bu matematiksel işlemi matematik profesörlerine sormadan da cevaplayabiliriz; yani elimizde kalan para hiçbir ihtiyacımızı karşılamaya yetmeyecek.

Değişiklikler bununla da bitmiyor. Bizim öğrencilerin yıllardır yaşadığı bu barınma sorununu yöneticiler de görmüş olacak ki bir "çözüm" arayışına gittiler, fakat buldukları çözüm elbette ki bir çözümsüzlük doğuracak cinsten. 50 m2 odalarda zaten sıkış tıkkış barınan öğrencilerin sayısını iki katına çıkararak, artık nefes alacak alan dahi bırakmayacak bir çözüm buldular.

Yani, 4 kişi kaldığımız aynı odada artık 8 kişi kalacağız, iki katı para vereceğiz..

Son olarak tarikat yurtlarını ele alalım.

Bu yurtlar, dinci-faşist iktidarın elinde olan; sorgulamayan, düşünmeyen ve mücadele etmekten uzak bir gençlik

yaratarak, gerici faşist ideolojileri doğrultusunda örgütlenme ve insan yetiştirme alanı olarak kullandıkları yerlerdir. Örnek olarak TÜGVA, ENSAR, İlim Yayma Cemiyeti gibi faşist odaklar, yoksul gençlere “ücretsiz yurt” imkanı sunarken, diğer taraftan da kendi kitle tabanını genişletmeye çalışıyor. Tarikat yurtlarının fiyatları özel yurtlara

“Üniversitelerde, liselerde barınma sorununa ilişkin öğrenci öznelerle, forumlar, eylemler yapmalı, bir araya gelerek tartışma yürütüp harekete geçmemiz esas olan hattır. Aksi durum sorunlarımızı katmerleştirmekten başka bir çözüm getirmez.”

göre daha uygun bir noktada olduğu için ve yine KYK yurtlarının yetersizliğinden kaynaklı, barınma imkanı sağlayamayan emekçi ailelerin çocuklarının mecbur bırakıldığı yurtlardır. Yaşamımızın her anına müdahale edildiği ve tahayyül ettikleri “makbul gençler” olmamız için uğraştıkları, öğrencilerin kendi öz yaratıcılıklarını ve kişisel özelliklerini körelten yurtlardır. İntiharların, taciz-tecavüzlerin, her türlü şiddetin ve birçok olumsuzluğun yaşandığı yurtlardır.

Yaşanılan bu sorunlara her gün bir

yenisi eklenerek devam ediyor ve barınma sorunu mevcut dinci-gerici iktidarın çöz(e)mediği sorunlar silsilesi haline geldi. Bu sorunları dün olduğu gibi bugün de devletin hiçbir kurumunun çözmek istemediği aşikar. Soruna çözüm bulmak bir yana deyim yerindeyse barınma sorunumuzu daha da derinleştirmekten başka bir şey yapmadıkları açık.

Evet, barınma sorunumuzun dinci-gerici iktidar ve onun devleti tarafından çözülemeyeceğini söylemiş olduk. Peki, barınma sorununa çözüm üretecek şeyin kendisi nedir diye soracak olursak; buna tek bir kelime ile cevap vermemiz mümkün: Mücadele! Üniversitelerimizde, liselerimizde, okullarımızda öğrenci gençliğe reva görülen, öğrenci gençliği çaresiz bırakmak isteyenlere karşı mücadeleyi yükselterek, kavgayı sonuna dek götürerek belli kazanımlar elde edebiliriz. Üniversitelerde, liselerde barınma sorununa ilişkin öğrenci öznelerle, forumlar, eylemler yapmalı, bir araya gelerek tartışma yürütüp harekete geçmemiz esas olan hattır. Aksi durum sorunlarımızı katmerleştirmekten başka bir çözüm getirmez. Bizler bu sorunlara karşı kendi öz örgütlenmelerimizi kurmalı, öğrenci komitelerinde/ meclislerinde örgütlenmeliyiz. Mücadeleyi kazandıracak yegane şey; gençliğin örgütlü gücüdür!

AYDIN'DAN BİR DÖB'LÜ

dağınık güçleri bir araya getirmenin önemi

Umut Güneş imzalı olan bu yazı, 2013 Mayıs'ında Genç Yoldaş dergisinde yayımlanmıştır. Yıllarca dergimizin sorumluluğunu üstlenmiş ve aynı zamanda dergimizin baş yazarı Kenan Aktaş yoldaşın genç emekçilerin mücadelesine dair bir yazısını yayınlarak dergimizin ilk sayısında onu anmak istedik. Enternasyonalist savaşçı olarak Rojava'da ölümsüzleşen yoldaşımızın anısını, bizlere bıraktığı mirası devrim mücadelemizde yaşatacağız!

Bugün işçi gençlik belki de en çok taşeronlaşma ve buna bağlı olarak güvencesiz çalışma, sendikasızlaştırma sorunu ile karşı karşıya. Bu elbette bir şeyi ifade ediyor. Her şeyden önce burjuvazi taşeronlaştırma ile işçi sınıfını örgütsüzleştirmeyi hedeflerken; esnek çalışma metotlarıyla da artı-değer üretimini arttırmayı ve daha fazla kazanmayı hesaplıyor. Burjuvazi aynı zamanda taşeron sistemi ile işçinin mücadele

etmesi gereken alanları çoğaltırken, sorunun gerçek sahiplerini ince bir örtüyle gizlemeye çalışıyor. Buna bağlı olarak işçileri oyalamaya çalışıyor. Ama başarılı olamıyorlar çünkü her durumda işçiler kimin çok kazandığını, kimin daha çok yoksullaştığını görebiliyor.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı giderek egemen olan taşeron sistemin gelişmesinin önünde set olamadı.

Olamazdı da çünkü bu kapitalist gelişmenin bir evresidir. Ama bu sistemde önemli delikler açmayı başardı ve hala da çeşitli iş kollarında mücadele devam ediyor.

Bugün nereye bakarsanız bakın bir işçi eylemi, direnişi görmemiz mümkün. Bu eylemlerin temelinde yatan sebep burjuvazinin taşeronlaştırma ve buna bağlı olarak işçilerden gasp ettikleri hakları. İşçiler sendikalı olsun, sendikasız olsun bu saldırılara karşı koymaya çalışıyorlar. Belediyelerden tutun da, hemen hemen bütün iş kollarında benzer sebeplerden işçiler saldırılara uğruyor ve eylemler, direnişler başlıyor.

Kapitalist sistem açısından bu eylemlerin her biri sistemin krizini işaret etmektedir. Toplumun çok farklı kesimleri bu saldırıların sonunda daha hızlı politikleşiyor. Politikleşebileceği alanların içerisinde daha fazla yer alıyor. Eylemlere çok fazla aşına olmayan bölgeler, insanlar sendikalı olmak için ya da işten atıldığı için, ücretleri ödenmediği için gerçekleşen eylemlere, direnişlere tanık oluyor. Eylem alanlarının bir çok yere dağılması mücadelenin etkisini daha geniş bölgelere taşıyor elbet. Ama aynı zamanda da gücü bölünmüş ve toplamda burjuvazi üzerinde yapacağı etkiyi azaltmış oluyor. İşçi sınıfı üzerindeki etkisi de her zaman istenildiği gibi olmuyor. Bazen öyle oluyor ki aynı ilde olmamıza rağmen haberimizin olmadığı eylemler oluyor. Güncel gelişmeler karşısında burjuva medyanın ablukası altında zihinlerden kolayca silinebiliyor.

Oysa kapitalizm o kadar büyük kriz içerisinde ki, dağınık halde olan

“Burjuvazi dağınık güçlerin bir araya getirilmemesinden güç alıyor. Devrimci işçi ve öğrenci gençlik büyük atılımlar gerçekleştirebilir ve burjuvaziye karşı yürüttüğümüz mücadele ancak zaferle taçlanabilir.”

bu eylem ve direnişleri bir odakta toplamak; burjuvazinin ve onun devletinin üzerine yönlendirmek gerekiyor. Böylece işçi sınıfı, sınıf dayanışmasını artırır. Bir birine güvenir, arkasında olur. Birleşmiş işçi sınıfı burjuvazi üzerinde daha etkili olabilir. Hak gasplarını önleyebilir, gücünün farkında olur. İşte bu önemli görev sosyalist işçi emekçi gençliğimize aittir. Sınıf bilinçli her işçinin savunması gereken bir görevdir. Genç Emekçiler Birliği içerisinde yer alan her işçi emekçi bilmelidir ki; işçilerin mücadele birliğini gerçekleştirmek demek, iktidar olmak demektir.

Gerçekten de iktidarın yolu farklı kanallardan akan toplumsal güçleri, hareket halinde olan kitleleri tek bir yumruk gibi birleştirmekten geçiyor. Tabi bizim burada bahsettiğimiz birlik “ne olursa olsun birlik olsun” denilen birliktelikler değildir. Bizim burada bahsettiğimiz birliktelik; kapitalist sömürü karşısında burjuvaziyle dişe diş göze göz bir mücadele gerçekleştirecek olan birliktir. Militan bir birliktelik. Böylesine bir mücadele gerçekleştirecek olan kitleler karşısında toplumda durağan

olan kitleler bile harekete geçecek, işçi sınıfının peşinden ilerleyecektir. 1993'de Zonguldak madencilerinin mücadelesi buna örnektir. Köylerden kent merkezlerine kadar birçok madencileri sadece karşılamak için bile büyük hazırlıklara girişmiş, sınıf kardeşlerini desteklemişlerdi. Yine yakın dönemde TEKEL eylemi de başta Ankara olmak üzere Türkiye ve Kürdistan'da büyük etki uyandırmıştı. Siyasetin merkezi işçilerim oluşturduğu çadır kente taşınmıştı.

Peki, bu kadar önemli bir konuda sendikalar neden bu kadar pasif ve donuklar? Dağınık halde yer alan eylemleri neden birleştirmiyorlar? Çünkü sendikaların güçlü bir işçi sınıfı yaratmak gibi bir derdi yok. Ama bizim var ve biz bunu yapacağız. Genç Emekçiler Birliği çatısı altında yer alan her devrimci işçi bu önemli görevi gerçekleştirmek konusunda direktif beklemeden harekete geçmelidir. Ve bu görevi başarmamız yalnızca eylemdeki işçilerle kuracağımız sıkı bağlar üzerinden, onları bu konuda ikna etmemiz üzerinden mümkün olabilir. Bu yüzden her eylem ve hareketliliğin olduğu yerde işçilerin mücadele birliği politikasını işçilere götürmek, bunu onlarla tartışmak durumundayız. Bu ertelenemez bir görevdir. Dağınık güçleri burjuvazinin sinir merkezlerinde bir araya getirip, burjuvaziye gerçekten zora sokabiliriz. Ankara TEKEL'i burada bir kez daha hatırlayalım.

Peki bu nasıl olacak?

Lenin bunun devrimcilerin, komünistlerin her gün yapacağı günlük sıradan işlerde gizli olduğunu söylüyor. Her gün yapılacak

görüşmelerle, bıkip usanmalardan emeğin iktidarının nasıl kurulacağını işçilerle tartışılmasıyla mümkün olacaktır. Burada elbette daha fazla genç işçilerle irtibat halinde olmak gerekir. Çünkü biz onları onlar bizleri rahatlıkla anlar.

“Daha az tumturaklı sözler ve daha az siyasal gevezeli, komünizmin kuruluşunun en basit ama canlı olgularına daha büyük dikkat”
Lenin(Büyük İnisiyatif Yazısı)

Bu sorun sadece işçi-emekçi gençlikte yok. İşçi hareketinde olduğu kadar olmasada öğrenci hareketi de aynı sorundan rahatsız. Bir yerde faşist bir saldırı olduğunda küçük yerlerin dışında, büyük illerde hemen bir araya gelemiyor; birlikte faşizmi üniversitelerden söküp atamıyorlar. Gençlik hareketi bir bütün olarak bu sorunun çözümünde en önde görev almalıdır. Çünkü burjuvazi dağınık güçlerin bir araya getirilmemesinden güç alıyor. Devrimci işçi ve öğrenci gençlik büyük atılımlar gerçekleştirebilir ve burjuvaziye karşı yürüttüğümüz mücadele ancak zaferle taçlanabilir. 1 Mayısları hatırlayın ne kadar görkemli ve güçlü. Kendinden emin ve kendine güvenen işçi sınıfı... Öyleyse neden olmasın? Tek tek her işçi ve emekçi ile yapacağımız tartışmalar, kuracağımız bağlar altın değerindedir. Çünkü Leninist gençliğim önünde devrimin pratik örgütlenmesini gerçekleştirmek gibi bir hedef de var. Yaptığımız her şey bu büyük hedef için. Ve bu eylem halindeki kitleleri, mücadele birliği bilinciyle birleştirmekten daha somut biçimde yapılmaz. Şimdi devrimle birlikte kuracağımız dünya için harekete geçme zamanı!

İstanbul'dan Genç Bir İşçi

ekonomik krizin gençlik üzerindeki yansıması

Bu yazımızda sizlere, dünya halklarının ve yaşadığımız topraklarda bizlerin en can yakıcı sorunlarından olan ekonomik krizden ve özelde ekonomik krizin gençlik üzerindeki etkilerini, sonuçlarını ve neden mücadele etmemiz gerekiyor konusunu anlatmaya çalışacağız.

Kapitalist sistem kârını yükseltmek, sermayesine sermaye katmak için; işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri sömürü çarklarında her geçen gün yoksullaştırmaya devam ediyor. Güne ard arda gelen zam haberleri ile başlamak bizler için rutine dönmüş durumda. Her gün elektriğe, doğalgaza, suya, ev kiralarna ve sayamayacağımız bir çok tüketim malına zam üstüne zam geliyor. Diğer yandan ise öğrenci gençliğin

üniversilere yerleştiği şu dönemlerde yurt, ev ve apart kiralarna gelen fahiş zamları, harç paralarına gelen zamları da görmekteyiz. Toplumı yönetemeyen dinci-faşist iktidar ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte hepimizi ölüme terk etmekten bir an olsun sakınmıyor. İktidarın türlü saldırılarına karşı elbette ki işçi sınıfı, emekçiler, gençler, kadınlar olarak sessiz kalmıyor, eyleme geçiyoruz. Burjuvazinin aç gözlülüğüne, bizleri daha fazla sömürmesine karşı; direnişleri, grevleri, isyanları, eylemleri; sokaklarda, üniversitelerde, fabrikalarda, çalıştığımız iş yerlerinde büyütülmekteyiz. Büyüyen eylemlerimiz karşısında sermaye devleti tabii ki sözde demokratik haklarımızdan izin almaksızın yapabileceğimiz eylemlere, protestolara, basın açıklamalarına

gelenleri bile gözaltı ve tutuklamayla tehdit edip, yargı sopasıyla bizleri korkutmaya çalışıyor. Kapitalist sistem içerisinde yaşadığımız uzlaşmaz sorunlar karşısında devletin toplumu adeta saldırı cenderesi altına almaktan başka bir yöntemle ayakta kalamadığını görmekteyiz. İşte tüm saldırıları bundandır. Saldırıları güçlü olduklarından değil, güçsüz olduklarındandır. İşçilerin, kadınların, gençlerin yaptığı her eylem, her grev, her protesto çatırdayan sistemi biraz daha uçuruma sürüklüyor ve iktidar da halkın öfkesiyle yüz yüze kalmamak için elinden geleni ardına koymuyor, ama biz söyleyelim tüm çabaları nafi!

Biz de gençlik olarak ekonomik krizden en fazla etkilenen kesimlerden biriyiz. Öğrenci gençlik olarak eğitimimizi devam ettirmeye çalışırken, bir yandan da ekonomik kriz sebebiyle çeşitli işlerde çalışmaya zorlanıyoruz hatta binbir türlü hayallerle geldiğimiz üniversitelerimizi, okuduğumuz bölümleri bırakmak durumunda kalıyoruz. Bu konuyla ilgili röportaj yapan bir arkadaşımız şöyle diyor: “Üniversiteye geldiğim ilk yıl 1 saati 5 liraya çalışıyordum. Yani 24 saatimin 10 saatini 50 liraya satıyordum. Ne yazık ki bu ücretlerle yaşamını sürdürebilmek için hala çalışan arkadaşlarım var.” Devlet bırakın biz öğrencilere, işçilere, gençlere yardım etmeyi; kapitalizmin çökmesini engellemek, kendi iktidarlarının devamlılığını sağlamak için ekonomik krizin yükünü bizim sırtımıza yükledi. Birçok sıra arkadaşımız geçinemediği, barınamadığı için ya da üniversite okuduğu şehirde hayatını idame

ettiremediği için eğitimini bırakmak zorunda kaldı. Bunun dışında onlarca sıra arkadaşımız geleceksizlikten, ekonomik krizin getirdiği bunalımdan ve dinci-gerici tarikat yurtlarında kalmaya mecbur bırakıldıkları için hayatını sonlandırdı. Yaşamdan koparılan arkadaşlarımızın sorumlusu kapitalist sistemin ta kendisidir!

İşçi gençlik de aynı şekilde öğrenci gençlik gibi geleceksizlikle, ekonomik krizle ve işsizlikle boğuşuyor. Sermayenin boyunduruğu altında her an işten atılma korkusuyla veya çalıştığı yerde iş kazasında katledilme riski ile çalışan genç işçi ve emekçiler kan akan kapitalist sistem içinde bir geleceğinin olmadığını biliyor.

Bizler ekonomik krizle, yoksullukla, açlıkla boğuşurken; bir avuç asalak ise meclisteki sıcak koltuklarından, bizimle dalga geçer gibi, seçim yolu ile bu düzeni değiştireceklerini söylüyorlar. Kapitalist sistemin çöküşü, dünyanın birçok ülkesinde meydana gelen ayaklanmalar ve isyanlarla daha da hızlanmış durumda. Bu düzen seçimle, daha çok çalışmakla ya da daha iyi üniversitelere girip iyi bölümler okuyarak malesef ki değişmeyecek. Çünkü bu sorunlar kapitalizmin sistemsel sorunlarıdır ve kapitalizmi yıkmadan bu sorunlar köklü bir şekilde çözülmeyecektir.

Bu düzeni bizler; işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar olarak kendi komitelerimizde, meclislerimizde örgütlenerek, mücadele ederek değiştireceğiz! Ve biz bu kapitalist sisteme yıkmaya adayız çünkü geleceğimizi çalan kapitalist sistemden alacağız!

sıkıyönetim genelgenizi mücadelemizle yeneceğiz!

Öğrenci gençliğin nitelsiz eğitim sistemi ile geleceksizliğe sürüklendiği, ekonomik ve politik krizle birlikte temel yaşam ve eğitim ihtiyaçlarını karşılayamadığı zamanlardan geçiyoruz. Her yanda geleceksizlik, beslenme, barınma, ulaşım, kaynak temini vb. sorunlarla yüz yüze olan öğrenci gençlik, tepkisini çeşitli biçimlerde; üniversitelerde, sokaklarda ve sosyal medyada dile getiriyor. Tüm bu sebepler sadece öğrenci gençliğe değil, sorunu yaratanlara da öfkeli öğrenci gençlik kitlelerine karşı önlem alma, mücadele biçimini belirleme ve onu sıkılaştırma ihtiyacı doğuruyor.

Açıklama yapmak ihtiyacı duyma sebebimiz ise tam da bu sebepten, İçişleri Bakanlığı'nın yakın zamanda yayımlanmış olduğu genelgeden kaynaklanmakta.

81 il valiliğine gönderilen genelgede, her sene olduğu gibi yurtlar vb. gençliğin temel ihtiyaçlarına dönük kapasitelerin artırılacağından bahsediliyor ve bir dizi yalan sıralanıyor. Fakat, gerçeğe yüzümüzü döndüğümüzde ise KYK ücretlerine gelen %80 zam ile karşılaşıyoruz. Genelgede mecburen bahsedilen bu gibi klasik yalanları bir yana koyacak

olursak, asıl dikkat çeken kısımlar; artırılabak "Denetleme Faaliyetleri " ve "Güvenlik Tedbirleri" olarak önümüze çıkıyor. Devletin bu önlemleri:

-"X-Ray cihazlarının, kapı dedektörlerinin ve güvenlik kamera sistemlerinin yaygınlaştırılması.

-Barınma ve maddi imkân sağlama adı altında öğrencilerle temasa geçmeye çalışan illegal yapılanmaların stant açma/broşür dağıtma vb. faaliyetlerine müsaade edilmemesi" ve daha fazlası olarak sıralanıyor.

Bu tedbirlerden anlıyoruz ki barınma ve eğitim sisteminin yarattığı sorunlara karşı tepkisini dile getiren, mücadele eden gençlik örgütleri "illegal yapılanma" olarak değerlendiriliyor; fişleme, ÖGB, polis baskısı ile korkutulmaya çalışılıyor. Öğrenci ve kadın örgütleri terörle ilişkilendirilirken, öğrenci gençliğin mücadele biçimleri "yeni adam kazanma faaliyeti" olarak çarpıtılıyor. Sosyal medyada dile getirilen tepkileri de kapsayacak şekilde istihbarat çalışmalarının, korkutma, yıldırma politikalarının sürdürüleceği ilan ediliyor.

Yaşadığımız topraklarda derinleşen

ekonomik ve politik krizin; işçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı ve gençliği ayaklanmaya hazırladığı koşullarda, faşizmin aldığı bu "tedbirlere" şaşırıyoruz, böylesi saldırılarla ilk defa karşılaşmıyoruz. Biliyoruz ki korkuyorlar ve bu korkularında haklılar. Bizleri yıllarca okul sıralarında dinci gericiliğe, faşist baskılara, niteliksiz eğitime, kayyım rektörler ile geleceksizliğe mahkum edenler; yükselen öfkeyi önleyebilmek, kurdukları şirketleşmiş üniversitelerinde kârlarına kâr katmaya devam edebilmek için türlü ucuz numaralar ve zor aygıtlarına, faşist politikalara ihtiyaç duymaktadırlar.

Biz öğrenci gençlik de bu bilinçle mücadele etmeliyiz. Tıpkı 50 yıl önce mücadeleyi kampüslerden sokaklara, boykot ve işgallerle taşıyan Denizler gibi; akademik sorunlarımızın, işçi sınıfının kurtuluşu ile birlikte çözülebileceğini, sorunlarımızın kaynağının ortak olduğunu bilerek mücadele edecek ve korkularımızı büyötmeye devam edeceğiz. Parasız, bilimsel, anadilde, özerk eğitim mücadelemizi sürdüreceğiz, üniversitelerimizi kışlalara çevirmek isteyenlere karşı kavgayı büyüteceğiz!

Devrimci Öğrenci Birliğı (DÖB)

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN,
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!**

röportaj

Yoldaşımız Ezgi Yergin'in, İç İşleri Bakanlığının çıkarmış olduğu faşist genelge hakkında Yeni Yaşam gazetesine verdiği röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

1) Genelgede öğrencilerin yaşadığı yurt sorununa değinilerek bu sorunun ivedilikle çözüme kavuşturulacağı vaadinde bulunuluyor. Sizce mevcut durumunu sorumlusu bir iktidar bu sorunu çözer mi, ne düşünüyorsunuz?

Öğrenci gençliğin yaşadığı tüm sorunlar gibi, yurt sorunu da iktidarın politikalarının sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Yurtlarda yeterli kapasitenin olmamasından tutalım, yurt ücretlerine gelen fahiş zamlar, niteliksiz eğitim ve mezun olmakla birlikte gençliğin dahil olduğu işsizlik kısıpacı saymakla tükenmeyen sorunların sadece bir kısmı.

Bugün görüyoruz ki her yol ağzına üniversite açarak, kâr etme amacı güden-piyasalaşan üniversiteler ve eğitim sistemi, gençliğin yıllar boyu başkaca yeteneklerini geliştiremediği mezun olduğunda ise işsiz kaldığı bir gelecek doğuruyor.

Yurt sorununda ise, fazlaca üniversite açılarak kontenjanların artırılması ve buna paralel olarak gerekli sayıda bina tesis edilmemesi sebeplerdendir. İktidar gerekli imkanı sağlamadığı gibi, yurt ücretlerine getirdiği zamlar ile bizlerin sorunlarını çözmek bir yana sorunlarımızı yaratan, derinleştiren bir konumdadır.

Mevcut düzende sadece bugünkü iktidarın değil, yerine hangi parti iktidar olursa olsun ; benzeri politikaları kar etmek zorunluluğu ile sürdüreceklerini, haklarımızı ise yalnızca örgütlü mücadelemizle kazanabileceğimizi belirtmek istiyoruz.

2)“Barınma ve maddi imkân sağlama adı altında öğrencilerle temasa geçmeye çalışan illegal yapılanmaların stant açma/broşür dağıtma vb. faaliyetlerine müsaade edilmeyecek.”

Baştan aşağıya sıkıyönetim maddesi sayılabilecek yazılı maddede ne yapılmak isteniyor?

Genelgeyi sıkıyönetim genelgesi olarak nitelendirme nedenlerimizden birisi bu maddedir. Öğrenci gençliğin barınamama ve birçok talebini alanlarda dile getirdiğini, eylemler yaptığını göz önünde bulundurduğumuzda maddenin anlatmak istediğini daha iyi anlayabiliriz.

İktidar, yarattığı barınamama sorununa karşı kendi çıkarları gereği çözüm sağlamaktan yana olmadığı için, gençliğin yürüttüğü çalışmalarını “illegal yapılanmalar” şeklinde çarpıtarak sorunun muhatabı öğrenci

gençliğin mücadelesini engellemek istemektedir. Stant açma ve broşür dağıtmayı engellemek ile sadece konu özelinde değil, aynı zamanda gençlik örgütlerinin farklı talepleri içeren mücadelelerini de kapsayacak şekilde yürüttüğü faaliyetlerin önünü almak için kılıf hazırlamaktadır.

Bütün bu çabalar ise derinleşen ekonomik ve politik krizin harekete geçirdiği kitlelerin, birleşerek mücadele etmelerinin oluşturduğu rahatsızlık ve korkuyu ifade eder. Gençlik üzerinde sıkıyönetim genelgesi bu korkuya karşı gençlik üzerinde önlem almak, faşist baskı ve korkutma politikalarını artırmak ihtiyacı duyduklarının göstergesidir.

3) *Yine genelde demokratik eylemler terör örgütleri faaliyeti olarak adlandırılmış ve "Terör örgütlerinin propagandalarına karşı farkındalıklarının artırılması için üniversitelerle iş birliği halinde panel, seminer vb. çalışmalar yürütülecek. Genelge kapsamında terör örgütleri ile iltisaklı olduğu değerlendirilen öğrenci kulüpleri ve kadın platformlarını gibi illegal yapılanmaların üniversite içindeki yasadışı faaliyetleri takip edilecek ve propaganda çalışmalarına dönebilecek faaliyetlerine izin verilmeyecek."* şeklinde belirtilmiş, sizce iktidarın bu tarz uygulamalarına karşı ne yapmak gerekiyor?

Yukarda ifade ettiğimiz gibi, gençliğin

mücadele araçları ve mücadelesi, öğrenci kulüpleri, kadın platformları terörle ilişkilendirilerek, yasadışı faaliyet olarak nitelendirmeye çalışıyorlar.

Hakkını arayan herkesin terörist olarak nitelendirildiği gibi bu genelge maddelerine de şaşırılmamak gerekir. Çünkü demokratik eylemler, o talepler etrafında ortaklaşan kitlelerin birleşmelerini, doğru mücadele yöntemlerini bulmalarını ve faşist politikaları teşhir etmelerini sağlamaktadır. Gençlik dahil olmak üzere kitleler, giderek artan

öfkelerini dile getirmekte ve toplumsal dönüşümlerin önünü açmaktadır.

"Gençlik alanında ise bizlere yılmamak, bu politikaları teşhir etmek ve mücadele hattını büyüterek cevap vermek düşmektedir. Her ne yasak, genelge getirilirse getirilsin mücadelemiz karşısında hiçbirinin bir hükmü yoktur."

Bu doğrultuda gösterilen mücadeleleri kitlelerden koparmak için, kitleleri farklı düşüncelere bölmek ve parçalamak, verilen meşru mücadeleyi gözden düşürmek adına faşist baskı ve korkutma politikaları uygulanmaktadır. Her alanda sıkıyönetime başvurulması bundandır. Gençlik alanında ise bizlere yılmamak, bu politikaları teşhir etmek ve mücadele hattını büyüterek cevap vermek düşmektedir. Her ne yasak, genelge getirilirse getirilsin mücadelemiz karşısında hiçbirinin bir hükmü yoktur. Bizler biliyoruz ki haklarımızı ve insanca bir yaşamı toplumsal mücadele ile kazanacağız. Bizler üniversitelerde, liselerde, işsiz ve işçi gençlik arasında yeni yılı kavga yılı olarak karşılayacak ve birleşerek mücadelemizi büyüteceğiz.

4) Bahsedilen genelgedeki, “Üniversite yerleşkelerinin çevresinde bulunan günübirlik kiralık evler, oteller, oyun salonları, kafe vb. yerlere yönelik denetimlerin ilgili birimlerle koordinasyon sağlanarak artırılacak. Genelge uyarınca ayrıca şüpheli şahıs, araç, paket/poşet/ pankartlara duyarlı olunarak gerekli denetimlerin artırılması ve asayiş uygulamalarının planlanması sağlanacak.” sözlerini nasıl yorumlamak gerekiyor?

Mekarlarda artırılacak denetimler ve yine bahsedilen istihbarat çalışmaları ; şüpheli şahıs, araç, paket-poşetlerin aranacak olması sayılan diğer maddelerle bütünlük göstermektedir. Bu tarz faşist politikalar toplumu terörize etmek, hedef göstermek, mücadele edenleri baskı altına almak amacıyla birbirini tamamlamaktadır. Gençlik üzerinde de gençliğin bir araya gelmesini engellemek, örgütsüz ve atomize olmuş bir gençlik

yaratmayı amaçlamaktadır.

Fakat, sokak röportajlarında konuşan insanların anında gözaltına alınması vb. faşizmin kendisini teşhir ederek kitlelerde sıradan bilinç oluşturduğu yaşadığımız koşullarda, bu genelgeler örgütlü mücadelemiz ile boşa düşürülecektir.

Argümanların tükendiği, faşist politikaların hayatlarımızın her alanına tesir ettiği bu zamanlarda örgütlü mücadeleyi yükseltmeli ve öne çıkmalıyız.

Gençlik olarak, özgürlüklerin politik dönüşümler yolu ile kazanılacağına bilinci ile tekrarlıyoruz :

Politik Özgürlük Kazanılmadan
Akademik Özgürlük Kazanılmaz!

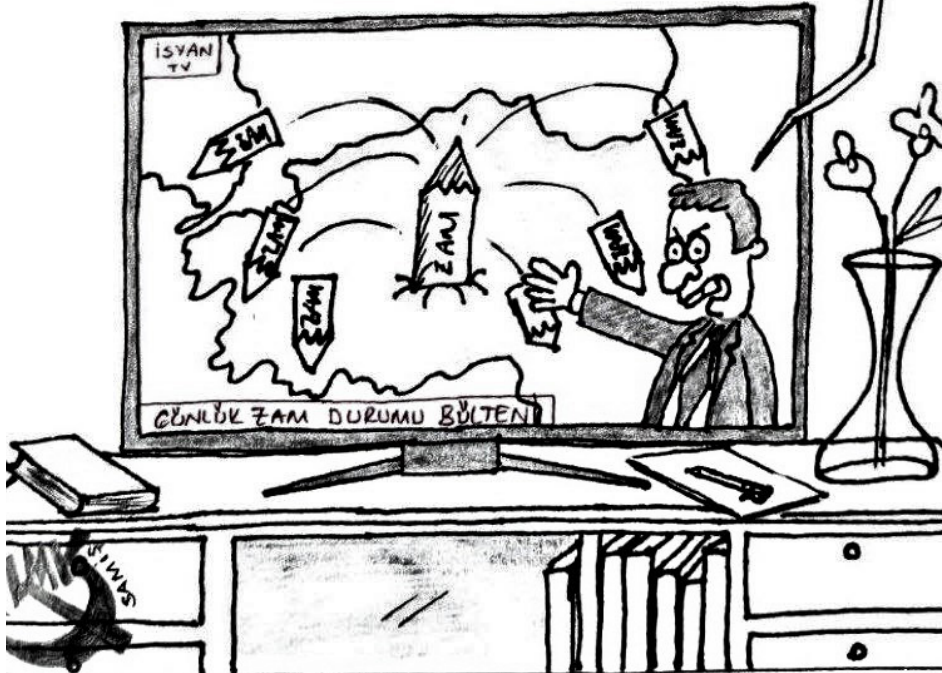

TÜM YURTTA ZAM YAĞIŞI
ETKİSİNİ ARTTIRARAK SÜRDÜRÜYOR

BEŞTEPEDEN YAYILAN YOĞUN ZAM
DALGASININ DİNMESİ BEKLENMİYOR

DEVRİMCİ UZMANLAR, HALKIMIZA;

ELEKTİRİK - SU-DOĞALGAZ - GIDA VE DİĞER
ZAMLARIN ETKİSİNDEN KURTULMAK İÇİN
SOKAĞA ÇIKMALARINI VE NEDENLERİYLE
BİRLİKTE TÜM ZAMLARI YOK EDENE KADAR
EVLERİNE DÖNMEMELERİNİ ŞİDDETLE
TAVSİYE EDİYOR!

Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi/ Leninist Mizah Kolektifi

25 Kasım: kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü

Kadına yönelik şiddete karşı uluslararası mücadele günü olarak kabul edilen 25 Kasım'ın kanlı bir tarihi vardır. Şimdi sizlere kısaca bundan bahsetmek istiyorum.

25 Kasım 1960'ta Dominik Cumhuriyeti'nde, Trujillo diktatörlüğe karşı mücadele eden Patria, Minerva, Maria Mirabel kardeşlerin cesetleri bir uçurumun dibinde bulundu. Mirabel kardeşlerin, tecavüz edilerek öldürüldüğü ortaya çıktı ve onlar diktatörlüğe karşı mücadelenin sembolü oldu. Bütün dünyada yankı bulan bu gelişmeler karşısında Birleşmiş Milletler tarafından 17 Aralık 1999'da, 25 Kasım'ın "Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması İçin Uluslararası Mücadele Günü" olarak benimsenmesine karar verildi.

Bütün kadınlar daha güvenli bir dünyada, insan onuruna yakışır, şiddetten uzak ve eşit bir hayat yaşamayı düşlediğini belirtir. Fakat, kendi gerçekliğimize bakacak olursak kadına yönelik cinsel, fiziksel, psikolojik şiddet artmaya devam ediyor. Avrupa ve OECD ülkeleri arasında kadına yönelik şiddet oranının en yüksek olduğu ülke Türkiye olduğu görülmüştür. Aynı zamanda Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun yayınladığı verilere göre Ağustos ayında 58 kadının katledildiğini okuyoruz. Kadınlara yönelik şiddet konusunda da kadın hareketinin eylemlerinin ne denli yoğun olduğunu görüyoruz, biliyoruz. Kadına yönelik saldırıların karşısında kadın eylemlerinin her geçen gün daha da yoğunlaştığı günleri yaşıyoruz.

Kadın mücadelesinin yükselişe geçmesiyle kadınlar sokakları zapt edecek eylemleri gerçekleştiriyor. Özellikle bu eylemlerde ön plana çıkanlar ise genç kadınlardır. Genç kadınlar devletin önümüze koyduğu barikatları hangi yol yöntemle yıkacağını çok iyi biliyor. Devletin şiddetine karşı barikatları, önümüze çıkan tüm engellemeleri korkusuzca, cesurca yıktığı eylemlerin görüntüleri hafızamızda taze ve bu görüntüler biz genç kadınlara yol göstermeye devam ediyor. Esas olarak tartışmak istediğimiz şey burada özelde genç kadınların şiddet biçimlerine, sömürüye, aile, devlet ve erkek baskısına karşı neden örgütlü mücadele içinde yer alması gerektiği olacaktır. Genç kadınlar hayatın her alanında türlü şiddetle, baskıyla karşı karşıya kalan toplumsal bir kesimdir. En yoğun hissettiğimiz mesele ise burada aile ve devletin dinci-gerici ideolojisidir. Çünkü, genç kadınlar ailelerce ve devletin kendisine “makbul kadınlar” olarak şekillendirilmek isteniyor. Evde oturan, annesine yardım eden, evde temizlik yapan, bulaşık yıkayan, yaşı geçmeden evlenen, kocasına “saygılı” davranan bir kadın kimliğine büründürmeye çalışıyorlar. Çoğu genç kadın arkadaş şu sözleri annesinden duymuştur: “Bu genç kızlar nereye gidiyor, ahlak, saygı denilen hiçbir şey kalmamış. Bizim dönemimizde böyle miydi? Söz geçiremiyoruz” Bunu eminiz ki toplumda geri bilince sahip olan herkesten duyarsınız. Onların ahlak normlarının dışına çıktığınız da “yollu” da olursunuz, terbiyesiz de olursunuz, ahlaksız da. Ve dinci-gerici ideolojinin faşist ideolojisinin ahlak normlarının, kurallarının dışında herhangi bir

“Devletin şiddetine karşı barikatları, önümüze çıkan tüm engellemeleri korkusuzca, cesurca yıktığı eylemlerin görüntüleri hafızamızda taze ve bu görüntüler biz genç kadınlara yol göstermeye devam ediyor.”

şey yaptığımız da ise şiddetin türlü biçimleriyle karşı karşıya kalıyoruz. Bunu hepimiz yaşıyoruz. Onların geleneksel kurallarını yaşamak istemeyen, özgürce, kendi aldığımız kararlar ile yaşamak istememiz onlara göre büyük suç! Bu suçun bedeli olarak fiziksel, psikolojik, ekonomik şiddet beraberinde gelmiş oluyor. Ama tüm bu şiddet biçimlerine karşı genç kadınlar mücadelenin en ön safında yer almaktan vazgeçmiyor! Her geçen gün bu anlamda bilinçlenen, mücadeleye katılan genç kadın arkadaşlarımızın sayısı artıyor. Gücümüzü ise birlikte mücadele etmekten, örgütlü yaşamaktan alıyoruz.

Yani geleceği şekillendiren, yaşamın da kavganın da yarısında olan kadınlar daha güvenli, huzurlu, beden ve zihnen özgürleşmiş bir şekilde yaşam sürmek için mücadelede yer alıyor. Bugün açısından genç kadınların kendi kurtuluşunu mümkün kılacak alanlarda, saflarda mücadele etmesi en acil ihtiyaçtır. Bunu bizler yapacağız genç kadınlar! Her genç kadın arkadaşımızda bilinç, farkındalık oluşturmak bizim vazifemiz. Her şeyin evlilikten, temizlikten, kocaya

hizmetten, çocuk yapmaktan vb. şeylerden ibaret olmadığını ve erk zihniyetten korkulmaması gerektiğini anlatacağız. Buna mecburuz. Kadına yönelik her türlü şiddetin karşısında, mücadelenin en ön safında yer almak hepimize düşün bir sorumluluktur.

Kadın sorununun tarihsel bir sorun olduğu gerçeğini göz önüne alarak, bu sorunun çözümü için tüm kadınların eşit bir şekilde yaşayabilmesi için şiddetin kaynağı kapitalizmi ortadan kaldırmak zorundayız. İşte ancak o zaman kadınlar özgürleşmiş bir yaşam sürdürecektir.

Belki de bu yazıyı ilk defa okuyacak genç kadın arkadaşlarımız için 25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü bu gidişe dur demenin ilk adımıdır. 'Bir kişi daha eksilmemek' adına...

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü'nde kocaman bir "Biz" olalım.

ADANA'DAN BİR DÖB'LÜ

MİRABEL KARDEŞLER

röportaj

Kadın İşçi.Org'un DÖB'lü yoldaşımız Ekinsu Aktaş ile derinleşen ekonomik krizin öğrenci gençlik üzerindeki etkileri, her geçen gün eğitim materyallerine gelen zamlar, dinci-gerici eğitim sistemi ve aynı zamanda genç arkadaşlarımızı intihara sürükleyen koşullar hakkında yaptığı röportajı sizlerle paylaşıyoruz.

Üniversiteler açılırken öğrenci dertleri devam ediyor: “Sorunlarımızın çözümü ortak mücadeleden geçiyor”

Üniversite öğrencisi Ekinsu Aktaş, ekonomik krizin de etkileriyle öğrencilerin barınma, beslenme gibi en temel ihtiyaçlarını karşılayamaz hale geldiğini belirterek, “İhtiyaçlarımızı karşılayabilmek için çalışmak zorundayız. Öğrencileri çok düşük ücretle saatler boyu çalıştırıyorlar. İş yerlerinde hem erkeklerden daha az ücret alıyoruz hem de çoğu kez cinsel tacizle karşı karşıya kalıyoruz” diyor.

Üniversite öğrencilerinin geçim derdi giderek artıyor. Barınma, gıda, giyim kuşam sorununun yanı sıra pek çok öğrenci kitap dahi alamıyor, sosyal hayatları ise bitmiş durumda. Öğrenciler, geçinebilmek için düşük ücretli, sigortasız işlerde saatlerce çalışıyor. Biriken sorunlar, artan açlık ve yoksulluk nedeniyle bazıları intihara sürükleniyor. Trakya Üniversitesi Mimari Dekoratif Sanatlar Bölümü öğrencisi Ekinsu Aktaş ile, öğrenci olmayı, konuştuk.

“Temel haklarımız gasp ediliyor”

Trakya Üniversitesi Mimari Dekoratif Sanatlar Bölümü öğrencisi Ekinsu Aktaş, pandemi ve ekonomik kriz nedeniyle öğrencilerin yaşadığı sıkıntıların daha da arttığını belirterek, üniversitenin başka bir kentte olmasının, bu sıkıntıları katmerleştiğini vurguluyor:

“Üniversite’de okuyan bir öğrenci kendi yaşadığı şehrin dışında bir yerde okuyorsa; part time bir işte çalışmak zorunda kalıyor. Çünkü verilen burs ve krediler aylık giderini karşılamıyor bile. Kredi almışsanız okulu bitirir bitirmez borçlarla başlıyorsunuz hayata. Yurtlar berbat hijyen kurallarına dikkat edilmiyor. Yemeklere zam üstüne zam yapılırken, kurtlu, böcekli yiyecekler geliyor önümüze. Bazılarımız da ekonomik durumu kötü olduğu için tarikat yurtlarında yaşamak zorunda kalıyor. Ev kiralsak zaten ayrı bir dert. Birçok arkadaşımız bu sorunlardan kaynaklı intihar ediyor. En temel haklarımız barınma, beslenme ve nitelikli eğitim hakkımız gasp ediliyor.”

“İhtiyaçlarımızı karşılayabilmek için çalışmak zorundayız. Öğrencileri çok düşük ücretle saatler boyu çalıştırıyorlar. İş yerlerinde hem erkeklerden daha az ücret alıyoruz hem de çoğu kez cinsel tacizle karşı karşıya kalıyoruz”

Toplumun ezilen tüm bireyleriyle birlikte kendisinin de bu süreçten etkilendiğini belirten Aktaş, alması gereken kitapların çoğunu alamadığı gibi hiçbir sosyal faaliyete katılmadığını, bir sinemaya bile gidemediğini anlatıyor. “Neresinden tutarsak tutalım sistem elimizde kalıyor. Ben bu durumu çürümüş ve paslanmış demire benzetiyorum. Çünkü çürümüş ve paslanmış demirin neresini tutarsanız tutun dökülür, elinizde kalır ya öyle işte” diyor

İhtiyaçlarını karşılamak için çalışmak zorunda kalan öğrencilerin, ucuz emek olarak görüldüğünü, sigortasız ve güvencesiz işlerde üç kuruşa çalıştırıldığını belirten Aktaş şöyle devam ediyor: “Çoğumuz okulla işi eş zamanlı götürmeye çalışıyor. Kaldığımız yurt ve okullarda yemeklere gelen zamlarla baş edemiyoruz. Çalıştığımız iş yerlerinde ise uzun saatlere cüzi bir ücretle çalıştırıyoruz. Şu an ülkenin dört bir yanında işçisi, öğrencisi benzer sorunlar yaşıyor. Genç bir kadınsan çalıştığın yerlerde ya patron ya da müşteriler tarafından çokça cinsel tacize maruz kalıyorsun. Çalıştığımız

iş yerlerinde hem erkek çalışanlardan daha az ücret alıyoruz hem de çoğu kez tacizle karşı karşıya kalıyoruz.”

Kadın ve öğrenci olarak kat, kat değişik türden sömürüye maruz kaldıklarını vurgulayan Aktaş, bu çok yönlü sömürünün genç kadınları güçlendirerek, politik tutum alışlarını etkilediğini, böylece mücadele zemininin genişlediğini bu noktada umutlu olduğunu belirtiyor.

Okullarımızı kışlalara çevirmek istiyorlar’

Aktaş, Enes Kara adlı tıp öğrencisinin dinî inancı bulunmadığı hâlde ailesinin zoruyla gittiği cemaat yurdunda gördüğü baskı sonucu öğrenim gördüğü Elazığ’da intihar ettiğini hatırlatarak, kendisine de Enes Kara eylemine katıldığı için dava açıldığını belirtiyor: “Enes Kara arkadaşımız ve onun gibi intihar eden birçok arkadaşımız, tarikat yurtlarında kalmak zorunda bırakıldığı için ya da çözmek zorunda kaldıkları sorunlarla baş edemediği için intihar ediyor. Dinci baskıcı iktidar, gün geçtikçe sopasını gençliğe yöneltiyor nasıl mı; Tarikat yurtlarını çoğaltarak, okullardaki en nitelikli hocalarımızı işlerinden atarak, üniversitelere kayyum atayarak, okullara yeni gelen gençlerin politikleşmemesi için okullardaki devrimci gençlere soruşturmalar açarak...”

Okulların kışlaya çevrilmek istediğini sözlerine ekleyen Aktaş, isyanlarının Enes Kara ve diğer arkadaşlarını intihara sürükleyen bu sisteme karşı olduğunu altını çizdikten sonra şöyle devam ediyor: “İsyanımız tüm arkadaşlarımız içindi. Taksim

sokaklarında birçok sıra arkadaşımızla haykırdık. Ve sonuç olarak; yine polis gazı, polis şiddeti ile karşılaştık. İktidar ve onun kolluk kuvveti gençlerin dinamik gücünden muazzam derecede korkuyor. Bunu göz altılarının ardından gelen soruşturmalardan çok net görmekteyiz. Bana da soruşturma açıldı. Ardından kınama cezası verildi. Diyeceğim şu ki; ne kınamaları ne işkenceleri ne de soruşturmaları şu zamana kadar yıldırmadı. Bizler gençlik örgütleri olarak her sıra arkadaşımızın hesabını sokaklarda, üniversitelerde soracağız.”

Eylemlerimizi birleştirmeliyiz’

Arkadaşları Sibel Ünlü’nin de ekonomik nedenlerden dolayı intihar ettiğini ve AKP iktidarının öğrencileri intihara sürüklediğini belirten Aktaş: “Aslında hem gençler, hem de işçiler ya evine bir lokma ekmek götüremediği için ya da okulda cebinde sadece 1 TL’si kaldığı için intihar ediyor. Biz sorunlarımızın ortak olduğunu ve tam da bu yüzden çözümün de ortak olması gerektiğini bulduğumuz her alanda söylüyoruz.” diyor.

Üniversite gençliği olarak örgütlü bir şekilde mücadele edeceklerini dile getiren Aktaş, “Bu sorunların neden kaynaklandığını iyi kavrayabilmek gerekir. Hangi hedefe yönelik ve hangi söylemlerle hareket edeceğimiz çok önemli. Günlük taleplerle ve kısır eylemlerle mi? Yoksa iktidarın baskı ve işkencelerine inat ortak mücadele ile okulları kendi mevzilerimiz haline getirerek mi? Okullarımızı, sıralarımızı temizleyenlerin, yemeklerimizi pişiren ve dağıtanların işçiler olduğunu unutmadan mücadelelerimizi, eylemlerimizi işçi sınıfı ile ortaklaştırmamız gerekiyor.”

“Hangi hedefe yönelik ve hangi söylemlerle hareket edeceğimiz çok önemli. Günlük taleplerle ve kısır eylemlerle mi? Yoksa iktidarın baskı ve işkencelerine inat ortak mücadele ile okulları kendi mevzilerimiz haline getirerek mi? Okullarımızı, sıralarımızı temizleyenlerin, yemeklerimizi pişiren ve dağıtanların işçiler olduğunu unutmadan mücadelelerimizi, eylemlerimizi işçi sınıfı ile ortaklaştırmamız gerekiyor.”

NAZLI CAN

genç kadınlar 3. dünya kadın konferansında, tunus'ta!

Bu yıl üçüncüsü gerçekleşen Dünya Kadın Konferansı Nepal'dan sonra Tunus'ta düzenlendi. 40 ülkeden 450'den fazla kişinin katıldığı konferans bir hafta sürdü. Birçok kadının yer aldığı konferansa Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler de katıldık.

Konferansın açılışı Tunus Devrim Meydanı'ndan başlayan yürüyüş ile yapıldı. Sonraki iki gün boyunca 30 farklı konuda atölyeler gerçekleşti. Savaşların kadınlara etkisi, işçi kadınlar, göçmenler, kadına yönelik şiddet biçimleri, gerici ve kadın düşmanlığı, anti emperyalist kadın hareketinin inşası, feminizm kısılcığında oportünizm, genç kadınlar gibi konularda atölyeler düzenlendi.

Peru'dan Kongo'ya, Filistin, Rojava'dan ve daha birçok ülkeden atölyeye katılan kadınlar buldukları bölgelerdeki kadınların deneyimlerini aktardılar. Çözüm yolları ve talepler üzerine tartışmalar gerçekleşti.

Atölyelerden sonraki iki gün ise Genel Kurul gerçekleşti. Bütün kıtaların raporları aktarıldı, eksiklikler dile getirildi, yeni öneriler sunuldu ve oylandı. Son gün ise atölye sonuçlarının aktarıldığı ve sunulan önerilerin oylandığı kapanış oturumu gerçekleşti. Konferans boyunca her gün kültürel etkinlikler düzenlendi. Asya, Avrupa, Afrika, Amerika, Orta Doğu bölgelerinin kültürel müzikleri, dansları, tiyatroları sergilendi.

Konferansa aktif katılan genç kadınlar için de genel kurulda gündem oluşturuldu. Yine birçok ülkeden katılım sağlayan genç kadınlar ülkelerinde karşı karşıya kaldıkları problemleri anlattılar:

İsviçre’de kadın cinayetleri işleniyor ve katiller devlet eliyle tahliye ediliyor. Göçmen kadınlar ırkçılıkla karşı karşıya kalıyor.

Botsvana’da ekonomi çok kötü durumda ve insanlar ekonomik ve psikolojik sorunlar yaşıyor. Genç yaştaki kadınlar kendinden yaşça çok büyük erkeklerle evlendiriliyorlar ve istemedikleri halde çocuk yaşta hamile kalıyorlar. Botsvanalı genç kadınlar, yaşadıkları bu sorunların mücadele etmeden çözülemeyeceğini, genç kadınların örgütlenmesi ve mücadele etmesi gerektiğini söylediler.

ABD’de ise toplum- aile baskısı ve ekonomik kriz sebebiyle genç kadınların yaşam koşulları kötü. Özellikle üniversite okumaya giden genç kadınlar, hem okuyup em de çalışmak zorunda kalıyorlar ve öğrenciler barınma sorunu yaşıyor. ABD’li genç kadınlar, burjuva feminizmin kadın mücadelesini ilerletmeyeceğini söyledi. Enternasyonal ve anti-emperyalist bir mücadele hattı olması gerektiğini belirttiler.

Almanya’da korona ve pandemi süreci genç kadınların problemlerini arttırdı. Genç kadınlar çalıştıkları işyerlerinde düşük ücretlerle kötü koşullarda çalışıyorlar. Almanya’dan katılan genç kadınlar devrim ve sosyalizmin problemlerimizin çözümü için gerekli olduğunu ve kendiliğindencilığe

**“Farklı
ülkelerden
gelen dillerini,
kültürlerini bilmediğimiz
ama kadınların yaşadığı
sorunlara ve kapitalizme
karşı mücadele etmek
gerektiğinde ortaklaştığımız
kadınlarla buluşmak
büyük bir motivasyon
kaynağıydı.”**

kapılmamak gerektiğini söyleyerek, örgütlenmek gerektiğine vurgu yaptılar.

Kamerun’da kız çocukları okula gidemiyorlar, çünkü küçük yaşta evlendiriliyorlar. Tecavüzler çok yoğun yaşanıyor. Kadın esareti hala yaygın ve pazarlarda kadınlar satılıyor. Aynı zamanda ekonomik sorunlar da yaşıyorlar. Kamerunlu genç kadınlar yaşadıkları sorunlar için kadın ve erkeklerin beraber mücadele ettiklerini belirttiler.

Hollanda’da ülkenin ve toplumun zenginliğine rağmen, genç kadınlar, üniversiteye gittiklerinde barınma sorunu ile karşı karşıya kalıyorlar. Zengin çocukları çok daha iyi eğitim alırken yoksula mahallelerde yaşayanlar ise eğitim ve sağlık konusunda çok daha az imkana sahip.

Afganistanlı genç kadınlar ise Taliban’ın terörist bir örgüt olduğunu ve ABD’nin Afgan kadınlarının yaşamlarını Taliban’a teslim ettiğini söylediler. Afgan genç kadınlar, okula gidemiyorlar, hiçbir protesto yapamıyorlar. Ancak Afganistan’daki zor koşullara rağmen gizli bir biçimde

kadın mücadelesi için faaliyette bulduklarını söylediler.

Batı Sahralı genç kadınlar, sömürgeciliğin olduğu Batı Sahra'da kadınların yoğun şiddet gördüğünü, taciz ve tecavüzün yaygın olduğunu söylediler.

Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizde söz alarak Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan genç kadınların yaşadıkları sorunlara değindik. Hem okuyup, hem çalışan, barınma sorunu yaşayan, işsizlikle ve geleceksizlikle karşı karşıya olduğumuzu ve gerçek özgürlüğümüze komünist bir toplumda erişeceğimizi söyledik.

Farklı ülkelerden gelen dillerini, kültürlerini bilmediğimiz ama kadınların yaşadığı sorunlara kapitalizme karşı mücadele etmek gerektiğinde ortaklaştığımız kadınlarla buluşmak büyük bir motivasyon kaynağıydı. Bununla birlikte genç kadınların yaşadıkları sorunların evrensel olduğunu ve emperyalist-kapitalist sistemin var olduğu her yerde emek ve beden sömürüsünün çeşitli biçimlerde yaşandığını yeniden görmüş olduk.

Biliyoruz ki, genç kadınlar dünyanın dört bir yanında tacizle, tecavüzle, şiddetle karşı karşıya kalıyor, ucuz iş gücü olarak görülüyor, toplum

ve aile tarafından baskı görüyor. Ve yine dünyanın dört bir yanında genç kadınlar yaşamları ve özgürlükleri için mücadele etmekten vazgeçmiyor. Aksine 8 Mart'larda, 25 Kasım'larda ve diğer kadın eylemlerinde sokaklara dökülüyor, alanları dolduruyorlar. Sadece kadınların sorunlarıyla ilgili olan eylemlerde değil, toplumsal ayaklanmalarda, devrimlerde de en önde yer alıyorlar. Ancak genç kadınların örgütlülüğünün ve dayanışmasının uluslararası çapta ortaklaştırılması gerekiyor. Dünya Kadın Konferansı bunu için önemli bir adım oluşturuyor. Bu açıdan Dünya Kadın Konferansı'nın oluşturduğu alt birimler uluslararası kadın mücadelesini örgütlemek, koordinasyonu ve ülkeler arası iletişimi güçlendirmek açısından önemli araçlar konumunda.

Genç kadınların enternasyonal birliği için ve mücadelenin büyütülmesi için ortak bir hat oluşturmak, devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütmenin aciliyeti ve zorunluluğu tartışma götürmez. Her türlü yok sayılmaya, beden ve emek sömürüsüne, hayatın dışına itilmeye karşı ayağa kalkan genç kadınlar, işçi kadınlar gelecek bizimdir! Şimdi her yerde kadının gerçek kurtuluş ve özgürlüğünü getirecek olan toplumsal devrim mücadelesine en etkin katılma ve onu büyütme zamanıdır!

“Her türlü yok sayılmaya, beden ve emek sömürüsüne, hayatın dışına itilmeye karşı ayağa kalkan genç kadınlar, işçi kadınlar gelecek bizimdir! Şimdi her yerde kadının gerçek kurtuluş ve özgürlüğünü getirecek olan toplumsal devrim mücadelesine en etkin biçimde katılma ve onu büyütme zamanıdır!”

SEYİT YAŞAR

kutup yıldızı: büyük ekim sosyalist devrimi

Dünya işçi sınıfına, emekçiler ve ezilen halklarına ilham kaynağı olan; sömürücü sınıfın diktatörlüğünü yıkararak, emeğin iktidarını, Proletarya diktatörlüğünü tesis eden Ekim Devrimi'ni ve Lenin önderliğinde dünyanın ilk Sosyalist Devletini kuran, bu uğurda hayatları pahasına mücadele eden Bolşevikleri, Sovyet proletaryasını selamlıyoruz.

Dünya genelinde ekonomik krizin patlak verdiği, milyonların açlıkla baş başa bırakıldığı, sayısız ayaklanmanın meydana geldiği günümüzde "devrime pratik yaklaşmanın" bir ifadesi olan Ekim Devrimi'nden öğrenmeli ve başkaca ayaklanma ve devrim deneyimlerinden dersler çıkararak mücadele yürütmeliyiz.

Yaşadığımız topraklar Türkiye ve Kürdistan'da, derin bir şekilde hayatımıza etki eden ekonomik-politik kriz, faşist devletin baskısı, burjuvazinin krizi çözecek yetenek ve amaçta olmaması gibi bir dizi koşul "devrime pratik yaklaşmanın" önem ve gerekliliğini ifade eder. Bu doğrultuda Ekim Devrimi'ni ele almak, şanlı bir tarihi anmaktan öte devrimciler için gerekliliktir de.

Ekim Devrimi'ni kendisinden önceki devrimlerden ayıran yönü, iktidarın artık işçi sınıfı ve müttefiki yoksul köylülüğün yönetimine geçmiş olmasıdır. O güne kadar gerçekleşen devrimlerde iktidar, bir sömürücü sınıftan bir başka sömürücü sınıfa geçmiştir, üreten büyük çoğunluk

yani işçi sınıfı ve emekçi halklar ise yönetimi ele alamamışlar, sömürü ve baskı düzeni farklı şekillerde devam etmiştir. Bu yönüyle ve dünya emperyalist-kapitalist sisteminin geldiği noktayla birlikte Ekim Devrimi, proleter devrimler çağının, kapitalist toplumdan sosyalist topluma geçiş çağının başlangıcı olma özelliği taşımaktadır. Proletaryanın iktidarı ele almasıyla birlikte proletarya diktatörlüğü tesis edilmiş, burjuvazi yönetimden kovularak:

Tüm bankaların kamulaştırılması, tüm fabrikaların denetiminin Sovyetlere devredilmesi, büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konularak köylüye toprak dağıtımı, kiliselerin mal varlıklarının hazineye aktarılması ve eğitimle ilişkisinin yok edilmesi şeklinde önlemler alındı. Asgari ücrete zam yapıldı ve günlük çalışma süresi 8 saate indirildi. Çocuk işçi çalıştırmak yasaklandı. Bütün dış borçlar reddedilerek, Emperyalist savaştan çekinildiği ilan edildi. Ülkenin tüm doğal kaynakları millileştirildi. Eski burjuva devlet organları dağıtılarak ezilen uluslara kendi kaderini tayin hakkının tanınması anayasal hale getirildi.

Toplumsal dönüşümler, o dönüşümleri meydana getiren nesnel koşulların varlığı, ekonomik ilerlemenin geldiği nokta ile birlikte eski yöneten sınıfın yerini yenisinin almasıyla gerçekleşir. Nasıl ki kapitalist sınıfın ve işçi sınıfının oluşmasıyla birlikte 1789-1848 devrimleri ile Fransız Burjuva Devrimi feodal toplum biçimine son vererek yerine kapitalist toplumu getirmiş ise, kapitalist toplumun getirdiği gelişmeler de Ekim Sosyalist Devrimi'nin, sosyalizmin

ön koşullarını yaratmıştır. Tabii ki yalnızca nesnel koşulların varlığı yeterli olmamaktadır. Eğer öyle olsaydı birkaç yüzyıldır egemen olan kapitalist-emperyalist dünyada; açlığın sefaletin hayatımızı esir aldığı, faşist baskı ve katliamların her yeri kan gölüne çevirdiği bu koşullarda sayamayacağımız kadar sosyalist devlet kurulmuş ve devam ediyor olacaktı. İşte tam da bu noktada bir diğer gerekli şey de öznel koşulların gerekliliğidir. Öznel koşullar ise Komünist Parti'nin varlığı, proletaryanın bilinç, örgütlülük ve hazırlık düzeyi vb. koşullardır. Ekim Devrimi'nde de başta Lenin olmak üzere Bolşeviklerin her duruma uygun strateji ve taktikleri belirlemedeki ustalığı ve donanımı devrimi başarıya ulaştıran etken olmuştur. Tarihsel süreç içinde Rusya'da yaşanan gelişmelere karşı, Bolşeviklerin tutumlarına baktığımızda, bir devrimin başarıya ulaşmasında iradi etkenin ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlayabiliriz. Bu bakış açısıyla Ekim Devrimi'nin meydana geldiği süreci, tüm yanlarıyla tek bir yazıda mümkün olmamak üzere, tarihsel olarak ele almaya çalışalım.

Çarlık Rusya'sı 19. yüzyılın sonlarında hızlı bir şekilde kapitalistleşme sürecine giren, kapitalizmin geç geliştiği bir ülkeydi. Köylülüğün ağırlıkta olduğu bir ülke olan Rusya'da, kapitalistleşme ile birlikte sanayi proletaryası artmaya başladı. İşçiler ve halkın demokratik haklardan yoksun olduğu Rusya'da kimi sektörlerde 14-15 saatlere kadar çalışma saati uygulanıyordu. İşçi sınıfı örgütlenmeye başladıkça birçok fabrikada grevler başladı. 1900'lü yılların başlarında Avrupa'da patlak

veren ekonomik bunalımla birlikte yüz bini aşkın işçi işten çıkarıldı ve bunu grevler izledi. Sınıf hareketinin gelişmesiyle birlikte, Lenin sürgündeki dağıntık Marksist grupları toplamak için Iskra Gazetesi'ni çıkardı. Marksist eserlerin çevrilerek Rusya'da yayımlanması proletarya üzerinde etkili oldu. 1895 yılında RSDİP(Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi) kuruldu. Fakat henüz ilk kongreden sonra katılan neredeyse bütün üyeler tutuklanmıştı.

Bu yıllarda proletarya üzerinde ekonomizm eğilimi hâkimdi. Sendikalar aracılığıyla ekonomik ajitasyonla yetinilirken, politik mücadeleyi ise işçilerin desteklediği bir liberal burjuvaziye bırakma düşüncesi vardı. Bunun temelini ise burjuva devrim anlayışıyla hareket eden, devrimi şematik sıraya hapseden Menşevik anlayış vardı. Menşeviklere göre burjuva demokratik devrim aşamasında burjuvazinin öncülüğü desteklenmeliydi, sosyalizm ise uzak bir geleceğin sorunuydu. Devrimin seyrini takip eden sürecin bilinçli eylem ile proleter sosyalist devrime vardırılamayacağı görüşündeydiler. Bunun yansıması olarak legal bir muhalefet, devrim değil reform, parlamenterler partilerle iş birliği ve uzlaşma ile burjuva hükümeti parlamento yolu ile baskı altında tutmayı savunuyorlardı. Leninistler ise işçi sınıfı ve köylülüğün devrimci diktatörlüğünden, demokratik devrimden sosyalist devrime kesintisiz geçişten bahsediyor, demokratik devrim ile sosyalist devrim arasında çözülmeyen bir bağ olduğunu söylüyordu. Marks'ın devrim perspektifini oportünist görüşlerine kılıf yapmaya çalışan, sınıf uzlaşmacı

“Bu yönüyle ve dünya emperyalist-kapitalist sisteminin geldiği noktayla birlikte Ekim Devrimi, proleter devrimler çağının, kapitalist toplumdan sosyalist topluma geçiş çağının başlangıcı olma özelliği taşımaktadır.”

bu kimselere karşı Bolşevikler “arşiv fareleri” diyorlardı.

1901 yılında yapılan kongrede Lenin'in fikirlerini savunanlar çoğunlukta olduğu için Bolşevik, diğerleri yani azınlığı oluşturanlar ise Menşevikleri (Martov ve çevresi) oluşturdu. Bu ayrılık Parti'nin 1903 Temmuz'unda yapılan 2.kongresinde daha da keskinleşti. Leninistler legal ve illegal olanaklardan yararlanan, proletaryayı yönetme bilgisi ve Marksist-Leninist ilkeler ile donanmış, devrimin aracı olarak demokratik merkezîyetçi ve tüm üyelerin parti disiplinine tabi olduğu bir parti modeli ortaya koyuyordu. Menşeviklerin parti anlayışı ise bu ilkelerin aksine herkesin kendisini kolayca parti üyesi sayabilmesi, legal muhalefet vb. şeklinde kitle partisi- kuyrukçuluğu şeklindeydi.

Çarlık Rusya ile Japonya arasında başlayan savaş ile birlikte işçilerin ve köylülerin üzerindeki baskı giderek arttı. Bunun sonucunda Çarlığa öfke giderek yükseldi ve asker üniforması içinde köylüler de mücadele etmeye başladılar. Savaş sırasında Leninistler, savaşı iç savaşa dönüştürmeyi

savunuyorlardı fakat kısa sürede Rusya ağır bir yenilgi aldı.

9 Ocak 1905'te tarihe Kanlı Pazar olarak geçen günde, 140 binden fazla işçi Papaz Gapon önderliğinde Kışlık Saray'ın önüne yürüyüşe geçti. Çara dileklerini iletecek olan kalabalığa birliklerin ateş açmasıyla birlikte büyük bir katliam yaşandı. İzleyen günlerde grevler yapılıyor, köylüler toprakları işgal edip malikâneleri yakıyor ve tepki giderek yükseliyordu. Çara karşı öfkenin giderek yükseldiği bu zamanlarda, silahlı mücadeleye adımlar atılıyordu. Silahlanma fikrini savunanlar, Kanlı Pazar günü matbaayı işgal edip, silahlanmak için bildiriler basarak halka çağrı yapan Leninistlerden başkası değildi. Bu dönemde köylüler de silahlanarak toprak ağalarına karşı mücadele etme yolunu tuttular. Çarlığın devrimin önünü almak için ortaya attığı Duma tasarısını devrimciler reddettiler. Lenin "Geçici Devrim Hükümeti", "Duma Seçimlerini Boykot" görüşlerini ortaya koyuyordu. Ve boykot Aralık Silahlı Ayaklanmasının hazırlanması önündeki anayasal hayalleri çöpe attı. Nitekim ayaklanma bastırıldı. Bu süreçte Menşevikler ise seçimlere katılmaktan bahsediyorlar, köylülük ile ittifak yerine liberal burjuvazi ile ittifaktan yana tavır alıyorlar, ayaklanmaya karşı en geri işçilerin peşine düşüyorlardı. 1906 yılı boyunca Leninistler devrimi yeniden yükselişe geçirmeye çalışsalar da başarılı olunamadı. Çünkü binlerce işçi öldürülmüş, sürgün edilmiş, kanla, açlıkla bastırılmıştı. Bu durum karşısında Bolşevikler, değişen somut koşullar karşısında ustaca taktik belirleme yetenekleri sayesinde, kadrolarını olabilecek en az kayıplarla

koruyup, geri çekerek tekrar saldırıya geçmek üzere toparlanma yolunu izlediler.

Devrimin yenilgisini 1907-1912 gericilik yılları takip etti. 1912 yıllarında tekrardan işçi grevleri, eylemleri yaşanmaya başladı. 1914'te 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı başladı. Savaşla birlikte giderek artan insan kayıpları ve açlık, ordu içinde de çözülmelere sebebiyet veriyordu. Artan baskı koşullarında, Bolşevikler bu sırada yasa dışı sayılıyordu, fakat ordu ve işçi sınıfı içerisinde çalışmalarını sürdürmekteydi. Emperyalist savaşı, devrimci iç savaşa dönüştürmeyi savunan Bolşevikler fedakârlıkla propaganda faaliyetlerini yürütüyordu. Grevler örgütleniyordu. Emperyalist savaşla birlikte giderek artan çelişkilerin etkisiyle ulusal kurtuluş hareketlerine eğilimlerde de artış yaşanmıştı. Çarlık rejimi baskılarını giderek daha fazla ağırlaştırarak, sendikal faaliyetleri tamamen ezme ve hapishaneleri devrimcilerle doldurma yolunu seçti. Durmadan bakanlar görevden alınıp yerine bir yenisi getiriliyordu. 1916 sonbaharında yiyecek sıkıntısı yaşanırken, dükkân önlerinde görünen uzun kuyruklarla birlikte kitleler arası huzursuzluk artıyor, devrimin ruhu giderek yayılıyordu. Bolşevik Partisi bu süreçte örgütünü düzenleyerek eylemlere girişti.

Yaklaşan fırtına karşısında, Çarlık içerisinde ve liberal burjuva politikacılar açısından huzursuzluk artıyordu. Çarlık, yönetimi kaybetmekten, liberal burjuvazi ise ayaklanmakta olan kitlelerin devrimi daha ileri taşıyacak güçte olmasından korkuyordu. Burjuvazinin, iktidarı

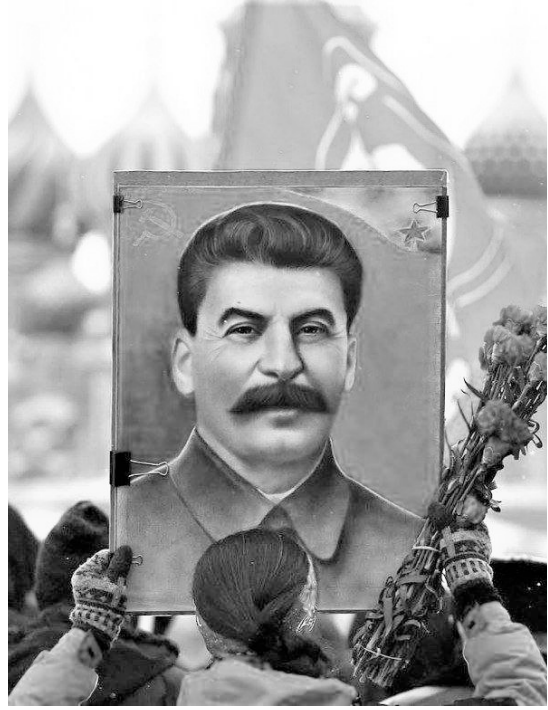
kontrolde tutulmuş bir halk muhalefeti ile ele geçirmek isteğine karşın kitleler sokağa dökülüyordu. Burjuvazi küçük ödünler vererek, halkın mücadelesinin engellenebileceğini düşünürken, küçük burjuvalar, Menşevikler ise devrimi yönetecek sınıfın burjuvazi olduğundan bahsediyor, yapılacak şeyin ise onları bu yola dürtmekten ibaret olduğunu savunuyordu.

Farklı devrim süreçleri arasında doğrudan karşılaştırmalar ve birebir benzetmeler yapmak mümkün olmasa da, burjuvazinin ve küçük burjuvaların yükselen ayaklanma ve devrim karşısında nasıl tutum aldıklarına dikkat etmek faydalı olacaktır. O dönem iktidarı "isteyen" burjuvazi, işçi sınıfı ve halkın kitlesel mücadelesinden korkmuş ve onu köreltmeyi amaçlamıştır. Ayaklanmanın silahlı bir biçime dönüşmesi ve devrim amacına yönelmesi tehlikesi ile karşı karşıya kalmamak için devamlı olarak Çarlık yönetimine uyarılarda bulunmuş ve işçi sınıfına ise "sokağa dökülmemeyi" "provokasyona kapılmamayı" vaaz vermiştir.

Şimdi günümüze baktığımızda ise burjuva muhalefet dediğimiz 6'lı masanın elebaşı, sürekli olarak demokratik yollardan, sokağa dökülmemekten bahsediyor. Tıpkı Rus burjuvası gibi, yükselen her dalganın ardından meclisi, seçimi işaret ediyor. Bu tek bir şeye işaret ediyor: İktidarı kendileri ele geçirsinler fakat bu iktidarda; işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar olmasın. Sömürünün kaynağı yok edilmesin, fakat kendileri dümenin başına geçsin. Burjuvalarımız durmuyor halkın taleplerinin devrimci hedefler haline gelmemesi için iktidara

verebileceği tavizleri fısıldıyor, mesela KYK faizleri sorunu vb. Yani yeter ki sömürü ve adaletsizlikleri kökünden yok edecek ayaklanma ve devrim olmasın, ama halkın tepkisi sayesinde beyefendiler iktidarı ele alsınlar.

Sırada burjuva politikacıların yol arkadaşlarına bakalım. Burjuva muhalefetin yol arkadaşları olan oportünistler, Rusya'da burjuvaziye hareketin başına geçerek devrimci fırtınanın yönünü belirlemeleri için yalvarıyordu. İşçileri ise meclisi desteklemek adına sokağa çağırıyor, ayaklanmalar devrimci hedefler koyduğunda, silahlı biçim aldığı anlarda ise silah bırakmayı ve hatta kitlelerden gösterilerden vazgeçmelerini istiyordu. Bu, Leninistlere göre devrime ihanet anlamına gelmekteydi. Günümüz oportünistlerine baktığımızda ise daha geri bir durum görüyoruz. 4'lü 6'lı bir araya gelen oportünist partiler; gelecekte muhalefete aday olduklarından, mevcut cumhuriyeti korumaktan bahsediyor o ya da bu şekilde seçim siyaseti etrafında hareket ediyorlar. Mevcut düzenin korunmasını demokrasi, cumhuriyet, laiklik vb. kavramlar arkasına saklanarak savunuyor, bırakın devrimci bir iktidar mücadelesini, kendilerini şuan muhalefet olarak bile görmüyorlar. Her yanda yükselen işçilerin emekçilerin eylemlerine, gençliğin mücadelesine, ekonomik ve politik krizin sokaklara döktüğü dayanacak gücü kalmayan halka, yani yaklaşan ayaklanma koşullarına rağmen burjuva siyasette yol alıyorlar. Burjuva ve küçük burjuvaların karakteristik özellikleri değişmiyor, oportünistlerin tutumları Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin

önünde bir engel olarak karşımıza çıkıyor. Ama bilinmelidir ki, tarih oportünistleri devrime ihanet edenler olarak hak ettikleri çöplüğe atmıştır, atacaktır. Biz tekrardan yazımıza dönelim.

1917 Şubat'ında daha öncesinde girişilen fakat otokrasiyi henüz deviremeyen birçok grev meydana geldi. Şubat'ta Putilov Fabrikası işçileri greve gittiler, takip eden süreç grevler ve iç savaş şeklinde devam etti. Askerler isyan ediyor, işçiler ile birleşerek mücadele ediyorlardı. Hapishaneler yıkıldı ve yüzlerce faal devrimci devrime katıldı. Otokrasi devrilmiş, Burjuva Devrimi tamamlanmıştı. Devrimi yapanlar işçiler ile asker üniforması içindeki köylülerdi fakat onlar 'devrimin meyvelerinden yararlanamadılar'.

İkili iktidar olarak tarihe geçecek şekilde, Dumanın Geçici Komitesi

ve devrim sırasında kurulan İşçi Temsilcileri Sovyet'i mevcuttu. Sovyet, ayaklanan işçilerin ve her gün artan sayıda askerin kendisini tanınması şeklinde otoritesini kazanmıştı. Başlarda Sovyetlerde Menşevikler hâkimdi, iktidarı ele almak istemiyorlar, iktidarı burjuva yönetime terk ediyorlardı. Lenin ise devrimden sonra Petrogradlı Bolşevik işçilere yazdığı mektubunda "Yeni hükümete en ufak bir güven ya da destek izi göstermeyi reddediniz ve daha yüksek bir aşamaya, daha geniş bir taban sağlamak için, silahlı bir bekleyiş ve silahlı bir hazırlık durumunda kalınız" demişti. Bu süreçte izlenecek Leninist politika kısaca özetlenmişti. Burjuva devrimle birlikte Leninistler illegalite koşullarından açığa çıkmışlardı. Meclis yalnızca devrimci ajitasyon için kürsü olarak kullanılıyordu. Devrim, onu proleter sosyalist devrime götürebilecek tek tutarlı güç olarak işçi sınıfı öncülüğünde müttefiki yoksul köylülükle birlikte hareket halinde ilerletilmeliydi, fakat burjuva devrimin getirdiği görünürde demokratik ortamının etkisiyle, Lenin'e göre henüz halkın isyan edeceği bir "despot" yoktu. Zaman içinde bakanlıklara ve ordu komutanlıklarına getirilen isimler, sürmekte olan savaşın etkileri ve Geçici Hükümetin politikaları tepkileri artıracak, kendi niteliğini ortaya koyacaktı. Sürmekte olan savaşa karşı Menşevikler, devrimci savunmacılık adı altında, tüm güçlerin birleşmesinden yani burjuva hükümeti korumaktan yana tavır alıyorlardı. Lenin ise her ülkenin proletaryasının görevinin, kendi burjuva hükümetini yıkması olduğunu ortaya koyuyordu. Nisan' da sürgünde bulunan Lenin Rusya'ya döndü ve büyük bir coşku ile karşılandı. Yeni

aşamada parti programını saptayan, kapsamlı bir eylem programını içeren Nisan Tezleri'ni okudu. Bu süreçte Bolşevikler'in etkisi ülkede giderek yayılıyordu. Lenin bu anda devrimin barışçıl yoldan gelişmesi olanağını, Sovyetler içinde partilerin serbestçe mücadelesi ile Sovyetlerin ele geçirilmesi şeklinde mümkün görüyor, " Bütün İktidar Sovyetlere " sloganını öne sürüyordu. Bu geçiş dönemiydi ve devrime hazırlanmak için Bolşevikler tüm gücüyle çalışıyordu. Nisan gösterileri düzenlendi, katılanlar arasında " Kahrolsun Geçici Hükümet" yazılı pankartlar da görülüyordu. Savaşın etkisiyle artan öfke sonucu işçiler ve birlikler Geçici Hükümetin emirlerini, Sovyet'e danışmadan yerine getirmiyorlardı. Menşevikler kontrolün Sovyet'e geçtiğini kabul etmişlerdi. Hükümete 4 sosyalist bakan daha atanmıştı. Fakat Menşeviklere göre hala iktidarı alacak bir parti yoktu ve yeni bir mevzii işgal etmek için Geçici Hükümete katılmak gerekiyordu. Fakat Lenin'e göre ise 'her an iktidarı ele alabilecek bir parti' vardı. Hükümetin niteliği giderek ortaya çıkıyor, uzlaşmacıların (sosyalist devrimci ve Menşevikler) etkisi kırılıyordu. Haziran eylemleri Bolşeviklerin etkisinin giderek arttığını gösteriyor, uzlaşmacılar Lenin'i silahlı ayaklanmaya hazırlanmakla suçluyorlardı. Ordu içindeki çözümler de yayılmaktaydı. Temmuz'da Petrograd şehrinde kendiliğinden bir ayaklanma meydana geldi. Leninistler koşulları olgunlaşmadığı için, silahlı bir ayaklanmanın başarısız olacağını söylüyordu. Burjuva Devrimin getirdiği sahte demokratik ortam yerini artan baskıya ve şiddete bırakıyordu. İlegal örgütlenme

-“Şanlı Ekim Devrimi ve ardından yaşanan sosyalizm deneyimi, insanlığın bugün yaşadığı korkunç yıkımlara karşı hala bir meşale olarak ışık tutmaktadır. Bugün, yeni Ekimler hala yakıcı bir şekilde gerekliliğini korumaktadır. Çünkü eski dünya yıkılıyor, yerine onun bağrından yeni bir dünya doğuyor.”

aşaması tekrar gerekli hale gelmiş, devrimin barışçıl yoldan gerçekleşmesi ihtimali ortadan kalmıştı. Lenin silahlı bir ayaklanma başlatma çağrısı yaptı. Ayaklanma için örgütlenme ve hazırlıklar fabrikalardan tarlaya, siperlerden ordu içine dek sürdürülüyordu. Parti Ekim’de kongrede ayaklanma kararı almıştı fakat Kamenev ve Zinoviyev kararı eleştiren yazılarını Menşevik bir gazeteye göndererek ihanet ettiler. Lenin bizzat yönetimi ele alarak ayaklanmayı yönetti. 24 Ekim’de Petrograd’da ayaklanma başladı. 25 Ekim’de Lenin Smolni’de, komutanlara bölgedeki üstünlüğü nasıl ele geçireceklerini anlatıyordu. Başkente ve Kışlık Saraya Devrimci Askeri Birlikler ile Kızıl Muhafızlar gönderilerek kuşatıldı ve ardından ele geçirildi. Ve ayaklanma başarıya ulaşmış, dünyanın ilk Sosyalist Devrimi gerçekleşmişti.

“Geçici Hükümet devrilmiştir. Devlet güçleri Petrograd proleterleri ve garnizonunun başındaki Petrograd İşçi ve Askeri Vekilleri Sovyeti organına -Askeri Devrim Komitesi- geçmiştir.

İnsanların uğruna savaştıkları amacın başarısı, demokratik barışın sağlanması, özel mülk sahiplerinin

bertaraf edilmesi, sanayide işçi kontrolünün kurumsallaşması ve Sovyet Hükümeti’nin kuruluşu sağlanmıştır.

Yaşasın işçilerin, askerlerin ve köylülerin devrimi!”

Kısaca ele aldığımız şanlı Ekim Devrimi ve ardından yaşanan sosyalizm deneyimi, insanlığın bugün yaşadığı korkunç yıkımlara karşı hala bir meşale olarak ışık tutmaktadır. Bugün, yeni Ekimler hala yakıcı bir şekilde gerekliliğini korumaktadır. Çünkü eski dünya yıkılıyor, yerine onun bağrından yeni bir dünya doğuyor. Tüm bu varoluş sancısının yaşandığı, ekonomik ve politik krizin kitleleri ayaklanmaya hazırladığı bugünlerde; devrimin dostlarını ve düşmanlarını net görmek, sayıca az olsa da kararlı ve net bir politik hatla, doğru yer ve zamanda ortaya konacak etkili politik şiarlarla emekçilerin bağrında büyük bir güç olmak, devrimin mümkün olduğunu anlamak ve devrimi hedeflemek için kutup yıldızıdır Ekim!

Şan olsun Büyük Ekim Sosyalist Devrimine!

Şan Olsun Proletaryanın Önderi Lenin’e!

yaşamını devrime adayan savaşçı: che guevara

Enternasyonal devrimciliğin şanlı örneklerinden, canı pahasına dünya emekçi halkları için mücadele azmini bizlere miras bırakan Comandante Che Guevara yoldaşın ölümsüzleşmesinin 55 .yılında, dergimizin yeni dönem ilk sayısında 9 Ekimi anarak başlamak bizler için anlamlı olacaktır

Che Guevara, Küba'da gerçekleştirilen devrimin "2 numaralı adamı", Arjantin asıllı devrimcidir. Che esas olarak yirmili yaşlarında siyasetle yakından ilgilenmeye başlamıştır. O dönemde Latin Amerika'da devrimci dalganın yükselişe geçtiğini görmekteyiz. Devrimci dalganın yükselişe geçmesi, Sovyetlerdeki ve birçok ülkedeki gerçekleşen devrimin etkisi Che Guevara'yı kısa sürede şekillendirdi. Tıp eğitimi alırken Latin Amerika'yı baştan aşağı gezen Ernesto, yaşanan yoksulluğa, sosyal eşitsizliklere bizzat tanık oldu. Ve bu yoksulluğu ortadan kaldıracak tek çözümün devrim olduğunu o zamanlar bilince çıkarmıştır, marksizmi öğrenme yolunda büyük çabalar göstermiştir.

Belki de Ernesto'yu Che olma yoluna iten haytındaki en önemli dönüm noktası Meksika'da sürgünde olan Fidel Castro ile tanışması olmuştur. Fidel ile tanışmasından sonra Küba devrimi için çalışmış, savaşmış ve Küba işçi sınıfının mücadelesini omuzlamıştır.

Ernesto ve yoldaşları, gerilla mücadelesinin Küba halkı için en keskin ve belirleyici yol olduğunu başardıklarıyla kanıtlamışlardır. Aynı zamanda gerilla mücadelesi, savaş üzerine yazdığı birçok makalesiyle bu konunun önemini anlatmıştır.

Aynı zamanda Che, gençlik yıllarında kendini çok yönlü geliştirmeye de çaba göstermiştir. Devrimci kişiliğinin yanında sanatla, edebiyatla, santrançla yakından ilgilendiğini görmekteyiz. Pablo Neruda'dan şiirlerini okuyan Che bir süre sonra şiir yazmaya başlamıştır.

Che bir başka yönüyle de devrimci kişiliğın, yeni insanın örneklerini sunan bir yaşama sahiptir.

“Dünyanın neresinde olursak olalım her genç, her kadın her işçi Che’yi tanımaktadır. Fiziki olarak otuz dokuz yaşında aramızdan ayrılmasına rağmen Che’nin mücadele geleneği dalga dalga büyümeye devam ediyor. Batista’nın adının kimse anmazken, Che’nin ismi, mücadelesi dünya halklarına yol göstermeye devam ediyor.”

İşçi sınıfına ve emekçi halka yalnızca devrimi başarma yolunda öncülük etmemiş, aynı zamanda kolektif çalışmanın içerisinde yer almış, çeşitli alanlarda durmaksızın farklı görevler üstlenmiştir.

Emperyalist ABD destekli Batista diktatörlüğünü, 1958 yılı sonbaharında Fidel Castro ve halk öncülüğünde yıkarak devrimci hükümetin kurulmasında aktif rol almıştır.

Devrim sonrasında da önemli görevler üstlenen Che, bir süre sonra devrimi yaymak için önce Orta Afrika ülkesi Kongo’ya daha sonra da kılık değiştirerek Bolivya’ya gitmiştir. Bu anlamda Che enternasyonal mücadeleyi büyütmeyi devrimci sorumluluk olduğu bilinciyle hareket etmiştir. Enternasyonel mücadeleyi içerisinde gerilla mücadelesini örgütlemeye çalıştığı sırada Vallegrande yakınlarındaki La Higuera’da Bolivya Ordusu’nun eline düşmüştür ve CIA tarafından katledilmiştir.

Düşman onu öldürünce her şeyin biteceğini sanmaktaydı. Ölmüş bedenine dahi işkence ederek dünya devrimcilerine korku salmak, gözdağı vermek amacındaydı. Ama bilmedikleri bir şey vardı: Che’den dünya halklarına miras kalan mücadele azmi hiçbir zaman

bitmemiştir. Dünyanın neresinde olursak olalım her genç, her kadın her işçi Che’yi tanımaktadır. Fiziki olarak otuz dokuz yaşında aramızdan ayrılmasına rağmen Che’nin mücadele geleneği dalga dalga büyümeye devam ediyor. Batista’nın adının kimse anmazken, Che’nin ismi, mücadelesi dünya halklarına yol göstermeye devam ediyor. Bizler de devrimci gençler, Che’nin yoldaşları olarak Comandante Che’nin yolunda, yaktıkları ateş ile devrimci mücadelesini sürdürüyoruz ve bu mücadele sonucuna varmadan asla bitmeyecek! Yolumuz “Gerçekçi Ol İmkansız İste” diyen Che’nin yoludur. Bu yolda devrimci mücadelede zaferi kazanana kadar olmaya devam edeceğiz!

Hasta La Victoria Siempre! Yaşasın Devrimci Mücadelemiz!

ADANA’DAN BİR DÖB’LÜ

nasıl yapmalı?

Kurduğum mantığa göre önce kitabın karakterlerini yazarsam, ardından bu karakterlerin “karakterlerini” oluşturan çevrelerini tanımlasam, Çernişevski’nin ana düşünce olarak anlatmak istediğini sizlere aktarmış olacağım. Aynı zamanda kadınların bu romanda neler yaşadığını anlatmak önemli olur diye düşünüyorum. Bu mantığı nereden kurduğuma gelecek olursak, Lopuhov ve Vera Pavlovna arasında geçen bir konuşmada Vera’nın söylediği şu cümle açıklayacaktır: “Söze, insanın zorunluluklarından dolayı, eyleme geçmesiyle başladık. Yani insanın bütün hareketleri, içinde bulunduğu ortamın şartlarından doğuyor ve bu şartlarda belirleniyor dedik...” Konuşmanın sadece bu kadarını almak benim için yeterlidir. Bu söze derinlikli bakacak olursak: “Bir insanın düşüncelerini, kültürünü, hareketini içinde yaşadığı toplum, çevre oluşturuyor.” Ve buna göre ben de bu karakterleri açıkladığım noktada, bu karakterlerin bir kitabın “ana karakterleri” olmalarını

sağlayan özelliklerini, hareketlerini, düşüncelerini ve tüm bunları oluşturan içinde yaşadıkları topluma çevreye öncelik vermem gayet normal olacaktır.

Aslına bakarsanız yazar kitabının bir sayfasında tüm karakterlerin ve hatta tüm nesnelere bile gerekli olduğunu ve bu kitabı yazarken ne kadar önemli olduğunu açıklıyor. Bana göre kitapta dört ana karakter var: Vera Pavlovna, Kirsanov, Lopuhov ve Rahmetov. Tabii bu kitapta ismi geçen tüm karakterler önemlidir ama ben ısrarla ve ille de önce bu karakterlerden başlamak istiyorum.

Her dört karakter de yazara göre “yeni insandır” ve bu yeni insan; ilerici, geliştirici, insani özelliklere sahiptir. Ama yazar Rahmetov’a çok daha özel bir yer ayırır. Ve onun gibi “yeni insan”lar için şöyle söyler: “Kitlenin gücü araması onlardan gelir. Bunlar en mükemmel insanların meyve çekirdeğidir, hareket gücünün itici gücüdür.”

Çernişevski'nin oluşturduğu dört ana karakter de "yeni insan"dır. Ama; Vera, Lopuhov, Kirsanov "en mükemmel" insanken, Rahmetov ise "en mükemmel insanın meyve çiçeği, meyvesidir." Rahmetov, toplumu harekete geçirmek için uğraş veren "yeni insanken" diğer üç karakter ise kendi hayatları ve çevrelerinde yaşayan sınırlı sayıdaki insan için hareket eden "yeni insanlardır."

Çernişevski, her ne kadar kitabını Vera Pavlovna'nın bir kadın olarak yaşadıkları anlatmış olsa da Rahmetov'u da kitabında yer vermiştir ve bunu neden yaptığını da açıklamıştır. Çünkü yazar bize "en mükemmel insanların meyve çiçeğini" göstermek istemiştir. Yazarın "en mükemmel insanlar" olarak tarif ettiği Vera Pavlovna , Lopuhov ve Kirsanov'a bakacak olursak; Vera Pavlovna annesi tarafından zengin biriyle evlendirilmek istenmektedir. Annesi Vera'yı "zengin kocaya" verebilmek adına okuturken, aynı zamanda Vera'ya gerekli bilinci sağlayacak öğeleri de vermiştir. Vera, kitap okuyan, bilgili, bilinçli bir insanken evlendirileceği erkek gibi erkekleri şöyle tarif eder: Hele bak, madem ki bunlar 'metres sıfatıyla' gerçekleştiremeyecek olsun, farkı ne o halde 'karısı' olarak gerçekleştirir. Önemli olan sanat değil, pozlar efendim, pozlar ve kavuşmaktır. Ah pislik! Ah iğrençlik! 'Sahip olmakmış'; kim başka bir insana 'sahip olma' cüretinde bulunabilir? İnsan bir sabahlığa, bir terliğe sahip olur. Boş laflar!..."

Görüldüğü gibi Vera'yı böyle bir erkekten evlenmekten Lopuhov kurtarır. Ve Vera'nın Lopuhov'a aşık

olduğunu sanması gayet doğaldır. Kaldı ki kadınlar için hiçbir seçenek dahi bırakılmamıştır. Vera seçeneksiz olduğu için Lopuhov'a aşık olduğunu sanıp, onla evlenmiştir. Kaldı ki yazarın ortaya koyduğu Jüli ve Kriyutova gibi karakterler de kadına bedenini satmak dışında hiçbir seçeneğin bırakılmadığını göstermiştir. Yazarın bunu olay örgüsüyle çok iyi tarif etmesinin yanı sıra kitabın bir sayfasında şu sözlerle kadının üzerindeki baskıları gözler önüne sermiştir: "Bir vatandaş olarak kamu hayatının bütün yollarının bize kapalı olduğunu söyleyebilirim. Hatta daha fazlası, biçimsel bakımdan ve resmen bize kapanmamış olan toplum içindeki faaliyetlerden gene de uzak tutuluyoruz. Hayatın ne kadar alanı varsa, bir teki dışında, hepsi, heps,

bize kapalı kalıyor. Bu ise aile hayatı alanıdır ve bizi bu alana sıkıştırıyorlar. Aile üyesiyiz biz, o kadar. Bir tek alan!" Görüldüğü gibi bu cümleler kadının yaşamın dışına itildiğini net bir şekilde anlatıyor.

Vera, Lopuhov'la evleniyor ama onunla mutlu olmadığını, kendisini öyle bir hayattan kurtardığı için sadece minnet duyduğunu ve kendisini bir dost olarak sevebileceğini, Lopuhov'un en yakın arkadaşı Kirsanov'a ise aşık olduğunu anlıyor. "Yeni insan" burada da ilerici özelliğini ortaya koyuyor ve Vera Kirsanov ile evleniyor.

Vera'nın atölyelerinde kurduğu düzen yine kendi düşüncelerine uygundur. Bu düzende kadın özgürdür, bu özgürlük ekonomik özgürlüktür. Yani biri tarafından emeği sömürülüyor. Atölyede kaldığı sürece kadın için oluşturulmuş mükemmel bir dünya vardır. Atölye dışında ise bu düzenden eser yoktur. Yine kadın sınırlandırılmıştır burada da. Vera kurduğu atölyelerde çok sayıda kadının hayatına dokunmuş olsa da bunun ötesine geçememiştir. Evet Vera "yeni insan" dı, ilerici, bilinçli bir kadındı ama bu özellikleri kendisinde ve çevresindeki bir grupla sınırlı kalmıştır.

Çernişevski kendi yaşadığı toplumda Vera özelinde bir kadının kendi seçeneğini yaratma mücadelesini anlatmıştır. Vera'nın "...Ben ne bir insana hükmetmek ne de ona kul köle olmak isterim. Ne aldatmak, ne oyalamak ne de olduğumdan başka türlü görünmek isterim" sözünü hayatı boyunca vazgeçmediği şey olmuştur. Vera'nın her değişimi rüyalarında anlatılmıştır. Vera'nın son rüyasında

ise yazar sadece o günkü kadını anlatmakla kalmamış, tarihte kadına biçilen rollere de değinmiştir. Bunu ise Artarte, Afrodit ve Lekesiz Bakire karakterleri özgülünde yapmıştır. Bunlar hakkındaki fikirleri için birkaç alıntı ile devam etmek istiyorum: "...Onlar kadına tapıyorlardı ama kendilerine eşit saymıyorlardı kadını. Onlar kadına yalnız ve yalnız şehvet kaynağı diye tapıyorlardı. Onlar; insanlık onur ve yüceliğini tanımak istemiyorlardı kadınlara! Kadının bir insan gibi sayılmadığı yerlerde yokum ben!" Bu kraliçenin adı Afrodit idi. "... Kraliçenin saltanat sürdüğü çağlarda, bakalım kadınlar nasıl yaşardı? Erkekler kadınlarını haremle kilitliyorlardı. Böylece kadının güzelliğini yalnız o görüyor, yalnız gözlerini doyuruyordu bu güzellik.... Ve şu kraliçe de yarı köle gibi bir şeydi. Özgürlüğün olmadığı yerlerde mutluluk olamaz, orada ben de yokum." "... Kızı ona dokunmadığı sürece seviyordu. Ama onun karısı olunca, kadın onun uyruğuna geçiyor ve kölesi oluyordu. Önünde durmadan titreyen, yerlere kapanan bir yaratık haline geliyordu. Ve erkek kadını sevmez oluyordu... Bir kez elini sürdü mü, bir daha sevmiyordu o çağın erkeği... O kraliçeye de Lekesiz Bakire diyorlardı." "İnsanlar hayvanlara benzerlerdi. Erkek kadının güzelliğini takdir etmeye kadar değildi. Erkekse kaba saba bir yaratıktı. O zamanlarda her şeyi kaba kuvvetle hallediyordu. Erkek kadını kendine mal etti ve zaman gelince güzelliğini takdir etmeye başladı. Kadın erkeğin malı-mülkü olmuştu. Bu Artarte'nin saltanatıdır." "Erkek daha da gelişince, kadının güzelliğini daha çok daha çok takdir etmeye başlıyordu, güzelliğine tapıyordu. Ancak kadının

“Şu an dünya üzerinde yaşayan ve dünya nüfusunun yarısını temsil eden tüm Veraların gücünü görmelerini ve Vera Pavlovna’yı aşip daha güzel, daha yaşanılabilir bir dünya inşa etmeleri için cesaretle ayağa kalkmalarının zamanıdır!”

bilinci daha uyanmamıştı. Ve erkek kadında yalnız ve yalnız güzelliği takdir ediyordu. Kadın ise yalnız erkekten duyduklarını biliyordu, bütün bilgisi bundan ibaretti. Erkek ise ona yalnız kendisinin insan olduğunu söylüyordu. Onun insan olmadığına inandırıyordu kadını ve böylece kadın kendisini erkeğine ait şahane bir mücevher sanardı ve bunu sanmakla birlikte kendini yine de insan yerine koymazdı. Bu Afrodit’in saltanatıdır.”

Alıntıların biraz uzun olduğunun farkındayım ama yazarın Artarte, Afrodit ve Lekesiz Bakire olarak dönemlere ayırdığı, geçmişte kadının durumunu anlattığı bu alıntılar çok önemlidir. Çünkü kadınlara hep farklı farklı sıfatlar, isimler konulmuştur. Köleleştirilmiş, özgürlüğü elinden alınmış ve mal-mülk yerine konulmuştur. En çarpıcı yeri ise kadınlara insan olmadıklarının aşılmasıdır. Günümüzde de bu durum hala tartışılıyor mu?

Toparlayacak olursam, Çernişevski kendi döneminin çok ilerisinde önemli bir yapıt ortaya koymuştur. Anlattığı karakterlerin hepsi de toplumu değiştirme ve ilerletme potansiyeline sahiptir. Ayrıca, kadın sorununu,

kadına biçilen rolleri çok çarpıcı olarak dile getirmiştir. Vera Pavlovna’nın kurduğu atölyelerde insanlığın geleceği mevcuttur. Vera Pavlovna bu atölyelerini, ilerici düzenini bu kadar gerici bir düzen içerisinde uzun yıllar korumayı başarmıştır bilemem. Ama şunu söyleyebilirim ki şuan dünya üzerinde yaşayan ve dünya nüfusunun yarısını temsil eden tüm Veraların gücünü görmelerini ve Vera Pavlovna’yı aşip daha güzel, daha yaşanılabilir bir dünya inşa etmeleri için cesaretle ayağa kalkmalarının zamanıdır!

**GENÇ BİR LENİNİST KADIN
TUTSAK**

TANYA

bu öykü senin öykün

Bu öykü senin öykün, bu öykü yıllar öncesinin değil şimdinin öyküsü... Bir öyküde ne ararsın? Ben yaşamdan bir parça ararım. Öyküyü öykü yapan yaşamımız içinde ne kadar var olduğu değil midir? Hele ki böylesi bulanık nehirlerde baş veriyorken yaşam, destansı öyküler ne çekilmez oluyor değil mi? "Yahu ben soframa eklemek, peynir zor koyuyorum sırası mı şimdi destan okumanın!" diyesi geliyor insanın değil mi? Ne destanlar yazılırdı da, şimdi sırası değil hayalperest öykülerin. Yaşam kavgası boy boy büyüyorken destanımız yaşamda pratikle örülecek, sonrasında ise kalemimize dökülecekti. Bizdik dünyanın asıl sahipleri de bizim olan her şeyi aldılar elimizden bir avuç haydutlar. Yetmedi iliklerimize kadar almak istediler. Dur dedik orada dur! Madem kırbacını gösteriyorsun, işte o zaman başlar yaşam kavgamız. Ve başladı kavgamız...

Bugün bu kürsüde aslında hepimizin farklı şekillerde yaşadığı o öyküyü anlatacağım. Aile ve yaşamda verdiğimiz kavgayı anlatacağım sıradan ve sade bir dille.

Ben yoksul bir ailenin yoksulluk içinde büyüyen bir çocuğuydum. Karlı bir havada, sert rüzgârlar eşliğinde doğmuşum annem öyle anlatırdı. Evin camlarından rüzgârlar girermiş içeri. Üşümeyeyim diye babam almış kucığına, bir damla gözyaşı süzülüp yüzünden burnumda almış soluğu... Babam iri yarı biridir ama çok duygusal adamdır. Neyse Televizyonda bir haber kanalı açılmış, bir partinin ismi önemli değil Milletvekili "halkımız artık açlıkla boğuşmuyor, yoksulluk ortadan kalktı" diyormuş. Babam, anneme vermiş beni. Sigarasını yakmış sakince, bir duman çekmiş içine derince ve başlamış sövmeye "ben böyle yaşamın da, bize bunu reva görenlerin de, şu zamanda çocuk yapaanın da..." Sonrası

hepimiz tarafından bilinen şeyler. Haklı isyanlardı fakat eksikti. Çokça eksik şey vardı. Annem çok neşeli ve umut dolu bir kadındı. Evet, annemden aldığım çok yanımdı. Fakat en çok kızdığım taraf ise babama karşı hep çekingen olmasıydı. Ee tabii o da başka bir şey görmemişti. Öğreten de yoktu. Belki de şu zamana kadar gelmelerinin sebebi annemin böyle olmasıydı. Ama yine de bu haksızlıktı, ortada bir şeyler eksik ve yanlıştı. Bu da ayrı bir boyut, fakat şimdi bu yönünü ele almayacağım öykümüzün. Babam fabrikada çalışan, işçi sınıfının insanıydı, öfke dolu ama öfkesini nereye akıtacağını bilmeyen bir adamdı.

-Sinem ailene bu kadar bağılyken nasıl geldin buralara zor olmadı mı?

-Ha işte mesele bu, kilit nokta bu işte, "zor olmadı mı"? Evet, Selim çok zor oldu. Ama yaşam bizleri beklemiyor. Bu anlattıklarım aslında bana her sorunun bir çözümü olduğunu gösterdi. Ve ben çözüm için bir adım attım. Hem ailem hem de kendim için ve bütün insanlık için. Ve bu arada bağıllık değil bu Selim, aileme duyduğun sevgi. Çünkü bir bireyi ya da bireyleri ancak çok sevdiğinde ve önemsendiğinde onlar için bir adım atarsın. Evet, biz ailelerimizi, insanları çok seven insanlarız ama sadece sevgi yetmez çünkü sen sevgi ile çıktığın yolda çokça haksızlığa ve şiddete uğrayacaksın. Her insanı sevemeyeceksin mesela, bunun ayrımını yapacaksın. Şiddete karşı ne ile yanıt vereceksin sevgi ile mi? Mesela bunun yollarını bulacaksın. Yani demem o ki Selim, o zor dediğimiz yollarda tek olmadığımızı bilirsek, bir de hedefimizi bilirsek o zorluk çekilir hale gelir. Eğer ne istediğini biliyorsan

o adımı atman gerekir. Çünkü yaşam senin durup bekleme izin vermez. Ya o adımı atarsın yâda her şeyden şikâyet eden ama hiçbir adım atamayan bir fosile dönüşürsün.

-Yani yürümek gibi mi? Ben mesela okula gitmek için 15 dakika yürümek zorundayım ama o yolu yürümezsem okula varamam, eğer okula varmak istiyorsam o 15 dakikalık yolu yürümem gerekir. Böyle bir şey mi?

-Tam olarak öyle Selim, hedefimiz için ileri adım atmazsak olduğumuz yerde kalırız. Devam edeyim, ben gün gün öğreniyordum. Aslında öğreniyorduk. Fakat en can alıcı kısmı öğrenmek değil uygulayabilmektir. Ben 7 yaşındayken bir soruyla başladı her şey, o da şöyle gelişmişti: Babamın misafirleri gelmişti eve. Bilirsiniz eve misafir gelmişse ve küçükseniz o zaman misafirlerin gözdesi olursunuz. O kucaktan o kucağa sanki kucaklarında bir insan değil de çok tatlı bir kedi varmışçasına muncırır dururlar. Bana da orada bir amca bir soru sormuştu. "Hadi söyle bakalım büyüyünce ne olmak istiyorsun?" O klişe ve asla sekmez soruya benden beklenen doktor ya da avukat gibi cevapları. Ama ben hiç beklenilmeyen cevabı vermiştim. "Ben televizyonun içinde olmak istiyorum" demiştim. Çünkü hep merak ederdim televizyonun içinde olan, bana göre küçük insancıkları. Hatta küçük insancıklar bulma gayesi ile televizyonun içini bile açmışım. Sonrası kakhaha tufanı ve babamın o yaramazlık yaptığımdaki bakışı gibi bir bakışla devam etti. Ve "hayır benim kızım doktor olacak" demişti babam. Sizce burada neydi mesele, babamın benim doktor olmamı istemesi mi?

- Sinem aslında daha ilkokul

çağlarından başlıyorlar ailelerimiz; kararlarımıza ve bedenlerimize hükmetmeye. Ama mesele ailelerimizin bizimle ilgili yapmamızı istedikleri şeyler değil. Bunları bizim kararlarımızmış gibi uygulamaya zorlaması değil mi?

-Peki, Sinem bunun sebebi ne olabilir yani benim aklım almıyor. Bu normal bir şey değilse neden çoğu aile böyle davranıyor?

-Çünkü Selim, sınıflı toplumlardan beri böyledir bu. Kan bağı ve mülkiyet bunların ana eksenleridir. Ve bu yüzden biz " aile devletin en küçük yapı birimidir" deriz. Sorduğun soru gerçekten çok anlamlı ve detaylı bir soru, o yüzden bunu şimdi değil de başka bir zaman daha detaylı anlatmak isterim. Evet, Selim mesele ailelerimizin istekleri ve önerileri değil bunları bize dayatmalarıdır. Ve ne zaman ki o dayatmayı kabul etmezsiniz o zaman o şefkat dolu kollar bir anda size duvar olur.

Yıllar sonra liseyi bitirmeme ve üniversiteye geçmeme o kadar az kalmıştı ki. Çok heyecanlıydım ve bir o kadar da dertliydim. Neden mi dertliydim? Çünkü ailemi nasıl bırakacağım diye düşünüyordum. Heyecanlıydım çünkü yeni bir hayata başlayacaktım, özgürleşecektim. Gecenin geç saatlerine kadar bir sahil kenarında uçuş uçuş elbiselerimle salınacaktım oradan oraya, ne güzel hayaller. Oysa tam böyle düşünecekken bir kara örtü gibi kapatıyordu üstünü "yoksulluk, geçim sıkıntısı, geleceksizlik..." Annem her geçen gün yaşlanıyordu. Elleri pul pul dökülüyordu bulaşık yıkamaktan. Babamın yorgunluktan yüzündeki çizgiler dünya haritasına dönmüştü

resmen. Ama gidecektim, koymuştum kafama çünkü içimdeki umudu burada besleyemedim daha fazla. O gün geldiğinde babamla konuştum. Ve başka bir şehirde okumak istediğimi söyledim. Ve tabi ki kabul etmedi. Ben de kabul etmedim, annem beni destekliyordu. İlk defa o gün babama karşı geldi. Evin içini bir anda kap kara bulutlar sardı. Fırtına gibi esiyordu babam bize. Ama benim de ne derse desin gideceğimi biliyordu. Edebiyat bölümü okumak istiyordum artık ve gitmek istiyordum, bu benim kararımdı. Ve evde kavga dövüş bir hafta boyunca konuşmadık birbirimizle. Babam sürekli "sen bizi gözden çıkarmışsın" diyordu. Ama bu onu gözden çıkarmak değildi. Sadece kendi kararımı verdiğim için, onun istediklerini yapmadığım içindi hepsi. İşte arkadaşlar aslında bütün mesele kendi kararınızı verebilmekteydi. Ve o kararın arkasında nasıl dimdik durabildiğimizdeydi. Ben o zaman çok yıpranmıştım. Evet, çok yorucudur aile ile verdiği kavga çok da yıpratır. Hatta bazen geri adım atmak bile geçer aklımızdan fakat bu öyle bir dönemdir ki, yaşamın içinde duruşunu en net belirlediğin bir dönemdir. Ve ben duruşumu, çizgimi net bir şekilde koymuştum. Ve her şeyden önemlisi inanıyordum kendime çünkü gerçekleştireceğim hayallerim vardı. Bir tane defterim olacaktı mesela not defterim ve onunla gezecektim. Gördüğüm, yaşadığım her şeyi not alacaktım. Sonbaharda yaprakların gökyüzünde dansını, kuşların özgürlük türkülerini ve daha nicelerini...

Sonra bir ağacın altında kitap okuyacaktım. Bazen ders çalışırken elimi çeneme koyar hafif tebessüm ederek hayallere dalardım. Ah ah!

Sanki filmlerdeki gibi bir üniversite hayatı yaşayacakmışım gibi masumca hayallere kapılırdım. Tabi ki öyle olmadı çoğu şey ama daha büyük ve kıymetli şeyler buldum seçtiğim o yolda yaşamımı daha anlamlı kılan ve yeniden doğuşumu sağlayan.

Birkaç ay sonra üniversite sınavına girdim. Sınavdan çıkarken sokakta kaldırım taşlarını saya saya başım önde yürüyordum. Tam 50 tane, 50 tane kaldırım taşı saymışım. Sonra kafamı kaldırıp bulutları izlemeye, hayaller kurmaya başladım derken. Sesler duydum çok anlaşılmayan sesler. Yürüdükçe yakınlaşıyordu. Biraz daha yürüdüm, yolun sonunda bir grup öğrenci bildiri dağıtıyor ve bağırarak bir şeyler anlatıyorlardı. "Eğitim sisteminin niteliksiz, bilimsellikten uzak ve dinci olduğunu" vurguluyorlardı. Uzaktan ürkek ürkek izliyordum. Ne yapayım, çünkü televizyonlarda hep tehlikeli insanlar olarak tanıtıyorlardı. Sonra bir genç geldi temiz yüzlü, yalan söylemeyeyim yakışıklı da bir çocuktü. Hoşlanmadım değil. Bildiri okumak ister misin dedi. Aldım bildiriye ve okudum. Yazılanlarda en çok beni etkileyen "Bizler işçi ve emekçi çocukları olarak sorunlarımızın sadece akademik sorunlar olmadığını biliyoruz ve işçi sınıfı ile omuz omuza mücadele etmeli ve mücadelemizi okullardan fabrikalara uzatmalıyız." bölümüydü. Acaba kim yazdı diye düşündüm. Benim gibi düşünen biri yazmış olmalı ya da o temiz yüzlü çocuk yazmıştır belki. Acaba bir daha bulabilir miydim onları? Bulsam ne diyecektim? Acaba üniversitede böyle insanlar var mıydı? Benim içimdeki umutları örten kara örtüyü de mücadele ederek mi kaldırmalıydım? Bunu onlara sormam

**"Bu öykü
senin öykün, bu
öykü yıllar öncesinin
değil şimdinin öyküsü...
Bir öyküde ne ararsın? Ben
yaşamdan bir parça ararım.
Öyküyü öykü yapan
yaşamımız içinde ne
kadar var olduğu
değil midir?"**

gerekiyordu. İşte böyle sorular sarmıştı etrafımı ve içimdeki arayışlar çoğalmış, sorular derinleşmişti. Artık sadece televizyonun içindeki insanları merak etmiyordum. Daha fazlasını merak ediyordum.

Sabah uyandım. Heyecanla kuzenimin yanına gittim, sınav sonuçlarım açıklanacaktı çünkü. İçim kıpır kıpır, ıslık çalarak, ritim tutarak sokakta kuş gibi salınıyordum. Yolda top oynayan çocuklarla bir el maç oynadım. Sonra kuzenim camdan seslendi. Yukarı çıktım. Hemen bilgisayar başına geçtik. Sınav puanım açıklanmıştı ve istediğim üniversitenin edebiyat bölümüne yetiyordu. İşte o an benden mutlusu yoktu. Bir iki gün sonra tercihlerimi yaptım. Annemle oturduk konuştuk. "Sen babanı düşünme kızım bana bırak ben hallederim onu dedi" Anne dedim "ben yanlış bir şey yapmıyorum kendi yaşamımı kurmak istiyorum artık" dedim. Annem de "seni ne emeklerle büyüttük baban da seni düşünüyor kızım. Yavrurum oralara gidip de o gruplara sakın bulaşma bak. Baban burada senin için çalışıyor, bunu unutma olur mu kızım." Annemi anlayamadım o gruplar neydi? Ne yapıyorlar da bu kadar korkuyordu insanlar? Acaba bana bildiri verenler

gibi miydi? Tahminimce öyleydi.

Annemin korkusu gerçek oldu. Üniversiteye gittim. Uzun zaman geçmeden buldum bizimkileri, afiş asıyorlardı. İzledim uzaktan, sonra kampüsün bahçesinde oturdum, düşündüm. Evet, bir ton sorun vardı. "Parasızlık, geleceksizlik, aileler, kapitalist sistem" fakat bunların hepsini görmek beni umutsuz bir genç yapmıyordu. Evet, geleceğime dair çokça soru işaretleri vardı. Ama içimde de yaşama dair hep bir umut, sevinç vardı. Velhasıl işte böyle bir ortamda geldim dünyaya, çokça sevgi dolu bir ailenin içinden fakat bir o kadar da tutucu bir ailenin içinden. Zor ve meşakkatli yollardan geldim buraya ve eminim hepimiz zor ve meşakkatli yollardan gelmişizdir. Hani bir söz vardır ya " Ferhat Şirin'i için dağları delmiş" ben de özgürlüğüm için deyim yerindeyse dağları deldim. Ve arkadaşlarla tanışınca, umutlarımın üstünü örten kara örtü için mücadele mi etmeliyim sorusunun yanıtını da buldum. Filmlerdeki insanların, televizyonun içinde olup olmadığının yanıtını da buldum. (gülüşmeler yükselir.)

-Sahi mi söylüyorsun Sinem o zaman mı anladın televizyonun içinde olmadıklarını?

-(Kıkırdar Sinem) Tabi ki hayır Selim. Biraz gülelim dedim yahu kötü mü ettim.

(Tekrar gülmeye başladılar.)

-İşte böyle dostlar. Biz sadece bizi

geleceksizliğe itenlere karşı değil, aynı zamanda ailelerimize "kapitalist sistemin yarattığı aile kurumuna" karşı da bir kavga veriyoruz. Benim kavgam da, mücadeleyle tanışma öyküm de böyle ama, bu bizim öykümüz ve bu öyküyü birlikte tamamlayacağız. Hatta kavgamızı verdiğimiz emekçi, işçi ailelerimizle birlikte tamamlayacağız. Tam da bu sırada bir şiir anımsıyorum.

Ve şiiri okumaya başlar Sinem. Bu şiir o topluluğun yaşam kavgasının tomurcuklarıdır. Her biri bu öykünün, hatta bu şiirin içinde gezintilere çıkmış birer gençlerdir. Toy zamanlarımızda en cesur adımları atmadık mı öykümüzü tamamlayabilmek için...

**Küçük karabalık,
Sıkılınca sıradan yaşamından,
Çıkmak yerine sudan,
İlerlemeyi seçti.
Dereler aştı çağlayanlar geçti.
Düşünce balıkçıl kuşunun torbasına,
Çıkarıp bıçağını torbayı biçti.
Fena halde ders oldu,
Bu masal bana...
Ve her balık gelir,
Bir nehir kavşağına,
Bir yanda kokurdan,
Yani yitmek, denize varamadan.
Bir yanda, mutluluktan,
Menderesler çizen nehir.
Ya da uçurumlara meydan okuyan,
Eteği köpük köpük bir çavlan...
Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çektik.**

"KÜÇÜK KARABALIK"

bugün nerede?

KAI NAT

Sinirler bozuk...

Gövde yaralı

Bir kaç adım daha atıp tökezledi ayağı

Yaşam ona gülmedi, zaman eğdi başını

Sona erer fabrikada ölüm ile yarışı

Bir de tanışın...

Dünyada tek değilsin

Zordur yaşamın

Cebin sıfır eşin gebedir

Açlığa, yoksulluğa

Ölümlere, doğumlara

Sırtında yük, belin bükük yarınlar

Bahtın kara değil kapital bu zalim, para

Çalışıp da getirmezsene derler sana hain adam

Toprağını alırlar yerin yoktur haritada

Hayat başlar ölene dek panik atak

Rüzgar, her yerden ölüm getiriyor

Bugünlerde insan erken ölüyor

Bugün nerde?

Peki dün nerde?

Söyle bana yarınımız nerde?

Kalk gidelim duramam bu diyarda

Ateş bastı yer yandı bir anda

İnsan ölmek için yüreğinden verdi bir parça yarınlar

Kalk gidelim duramam bu diyarda

Ateş bastı yer yandı bir anda

İnsan ölmek için yüreğinden verdi bir parça mezarlar

ne oldu?

İçişleri Bakanlığı üniversite ve öğrenci yurtlarına dair 'sıkıyönetim genelgesi' yayınladı. Genelge kapsamında üniversitelerde bulunan devrimci örgütlerin faaliyetlerinin kısıtlanacağı belirtiliyor. Bizler ise bu faşist genelgeyi tanımadığımızı tekrar söylüyoruz!

Sıra arkadaşımız Enes Kara için Taksim'de yapılan eyleme katılanlara soruşturma ve davalar açıldı. Demokratik, özerk, parasız üniversite mücadelemizi davalarla, baskılarla engelleyemezsiniz! Parasız, nitelikli barınma hakkı, alacağız!

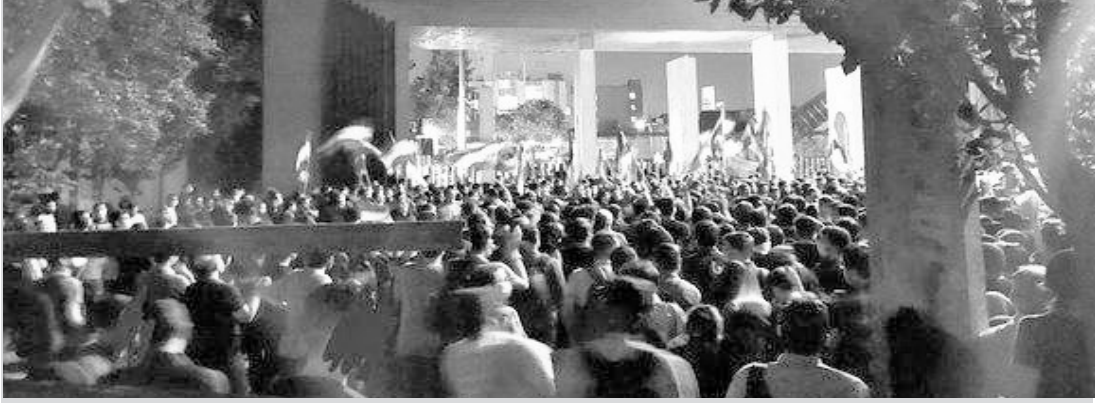
Yunanistan'da polisin üniversite kampüslerine girişine izin veren yasaya yönelik öğrenciler, yoğun katımlı protestolar gerçekleştirdiler. Birçok öğrenci gözaltına alındı.

Yalova Sefine Tersanesi'nde çalışan 19 yaşındaki Yasin Demirağ, çalışırken yüksekten düşerek hayatını kaybetti. Yasin arkadaşımız öldükten sonra iş güvenliği uzmanları kendilerini aklamak için, cesedine kemer bağlamaya çalıştı.

Bu sene üniversiteyi kazanan 105 bin 772 öğrenci arkadaşımız ekonomik krizden dolayı okuluna kayıt yaptıramadı.

Özerk, bilimsel, anadilde ve tamamen parasız bir eğitim için kapitalizmi yıkmak zorundayız!

İran'da Mahsa Amini'nin katledilmesinden sonra yapılan eylemlerde gençlik yine en önde. Tahran üniversitesinde öğrenciler 'kahrolsun diktatör' sloganları atarak dinci gerici faşist molla rejimini protesto ediyor. İran halklarının mücadelesi bizimde mücadelemizdir!

10 Ekim'de Ankara'da katledilen 103 arkadaşımızı anıyoruz. Unutturmayacağız, Hesabını soracağız!

**women,
life,
freedom!**

